

New York Times Bestseller

ALENKA
V ŘÍŠI ZOMBÍÍ
ZA ZRCADLEM

GENA SHOWALTEROVA

Podivnější a podivnější!

FRAGMENT

Alenka v říši zombií

Za zrcadlem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Gena Showalterová
Alenka v říši zombií – Za zrcadlem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ALENKA
V ŘÍŠI ZOMBÍÍ
ZA ZRCADLEM

GENA SHOWALTEROVÁ

*Třem jasným světlům mého života –
Shaneovi, Shonně a Michelle*

„Čára, jež dělí dobro od zla, protíná srdce každého člověka.“

– Alexandr Solženicyn

VZKAZ OD ALENKY

Čím mám začít?

Výsměchem? Zármutkem?

Ne. Nechci začít tam, kde se zrovna nacházím.

A nechci tam ani skončit.

Začneme tímhle. Pravdou. Všechno kolem nás se mění. Dnes je chladno. Zítra se oteplí. Rozkvetou květiny, pak uvadnou. Ty, které milujeme, můžeme začít nenávidět. A život... život může být v jedné minutě dokonalý a v příští z něho nemusí zůstat nic než chaos. K tomu poznatku jsem dospěla velmi bolestným způsobem, když moji rodiče a milovaná mladší sestra zahynuli při autonehodě. Srdce se mi rozpadlo na kusy.

Snažila jsem se slepit ty kousky zase dohromady, ale – *tik, tak*. Nastala další změna.

Změna, která mě připravila o všechno.

O respekt mých přátel. O můj nový domov. O smysl mého života. O mou hrdost. O mého přítele.

A je to moje vina. Nikoho jiného za to vinit nemůžu.

Jedna chyba zplodila tisíce dalších.

Vím, že kolem existují příšery. Zombie. Vím, že to nejsou bezduché bytosti, jak je zobrazují filmy a popisují knihy. Vlastně jsou to duchové a pro ty, kteří nejsou obdařeni schopností je vidět, jsou neviditelné. Jsou rychlé, odhodlané a někdy i vychytralé. Hladovějí po zdroji života. Po našich duších.

Já vím, já vím. Je to k smíchu, že? Neviditelné bytosti, které se dychtivě vrhají po lidech a hodují na jejich duších? Prosim vás. Je to ale pravda. Víím to moc dobře, protože jsem se sama stala hlavním chodem jejich hostiny a nabídla své přátele jako zákusek.

Teď už nebojuju jen proti zombiím. Bojuju za záchranu života, který jsem se naučila mít ráda.

A uspěju.

Tik, tak.

Je čas.

ZAČNEME NA ZAČÁTKU

Před pár měsíci

Každou noc se mi zdálo o nehodě, při které zemřeli moji rodiče a moje mladší sestra. Pořád dokola jsem prožívala okamžiky, kdy se naše auto převracelo, slyšela jsem skřípání kovu o asfalt a vnímala jsem ticho, když všechno skončilo a já byla jediná, kdo zůstal při vědomí... a možná při životě.

Snažila jsem se odepnout bezpečnostní pás a zoufale jsem toužila pomoci Emmě. Hlavu měla zkroucenou v podivném úhlu. Matka měla pořezanou tvář, až připomínala vánoční šunku, a tátovo tělo leželo před autem. V záchvatu paniky jsem se zachovala tak hloupě, že jsem hlavou narazila do nějakého ostrého kusu kovu a pohltila mě temnota.

Ve svých snech jsem viděla matku zamrkat a otevřít oči. Zpočátku byla dezorientovaná, naříkala bolestí a snažila se pochopit, co se vlastně stalo.

Na rozdíl ode mě neměla problém s bezpečnostním pásem, takže ho odepnula a otočila se k Emmě. Po tvářích se jí začaly kutálet slzy.

Podívala se na mě, zasténala a položila mi chvějící se ruku na nohu. Projela mnou vlna tepla a dala mi sílu.

„Alenko,“ zvolala a zatřásla mnou. „Vzbuď se –“
Náhle jsem se probudila.

Celá zpcená jsem zalapala po dechu a rozhlédla se kolem sebe. Uviděla jsem smetanové stěny se zlatavými ornamenty ve tvaru spirál. Starobylý prádelník. Bílou kožesinovou předložku na podlaze. Mahagonový noční stolek s lampou od Tiffanyho a fotografií mého přítele Colea.

Byla jsem v bezpečí svého nového pokoje.

Sama.

Srdce mi divoce mlátilo o žebra, jako by se chtělo z té klece dostat ven. Zahnala jsem svůj sen do zadních koutů své mysli. Posunula jsem se ke kraji postele, vyhlédla jsem ven velkým oknem a snažila se najít ztracený klid. Navzdory úžasnému výhledu – do zahrady bující jasnými, svěžími barvami květin, které dosud odolávaly chladnému říjnovému počasí – se mi svíral žaludek. Venku panovala hluboká noc a naháněla mi strach.

Mlha, která se dlouhé hodiny převalovala na horizontu, se konečně připlazila blíž, a ještě blíž k mému oknu. Na obloze oranžově a rudě zářil kulatý měsíc v úplňku, jako by byl zraněný a krvácel.

Dnes v noci se mohlo stát cokoliv.

Dnes v noci se zombie vydaly ven.

A moji přátelé také. Vyrazili bojovat proti těm příšerám beze mě. Zlobila jsem se na sebe, že jsem tak důležitý okamžik zaspala. Co kdyby některý zabiják potřeboval mou pomoc? Co kdyby mě volal?

Ále, komu jsem to chtěla namluvit? Přestože mě opravdu nutně potřebovali, nikdo by mě nezavolal.

Vstala jsem, začala jsem přecházet po pokoji a v duchu proklínala svoje zranění, které mě přinutilo zůstat doma. Před několika týdny jsem utrpěla ošklivou řeznou ránu od boku k boku. No a co? Stehy mám vytažené a rána už srostla.

Možná bych si měla vzít zbraně a vyrazit. Raději bych zachránila někoho, koho mám ráda, a riskovala další život ohrožující zranění, než nedělala nic a schovávala se. Ale... nevěděla jsem, kam naše skupina odešla. Jenže i kdybych je vystopovala, Cole by se zbláznil. Zbytečně bych ho rozptylovala.

A rozptýlení by ho mohlo zabít.

Sakra. Udělám, co mi řekl. Počkám.

Zatímco jsem přecházela po pokoji, minuty se protahovaly do hodin a s každou uplynulou vteřinou jsem byla nervóznější. Vrá-

tí se všichni živí? V posledních několika měsících jsme ztratili dva zabijáky. Nikdo z nás nečekal, že bychom o někoho přišli. Vtom zavrzaly panty na dveřích.

Cole vklouzl dovnitř a zamknul za sebou, aby nás nikdo nevyrušil. Znepokojení, které mě svíralo ve svých spárech, konečně povolilo svůj stisk a zalila mě vlna úlevy. Vyjekla jsem radostí.

Byl tady. Byl v pořádku.

Zahleděl se na mě a já jsem se zachvěla. Očekávala jsem vidění... doufala jsem v to.

Ode dne, kdy jsme se seznámili, jsme prožívali kratičká vidění budoucnosti. Stávalo se nám to, když jsme se na sebe v kterýkoliv den poprvé podívali. Viděli jsme, jak se líbáme, jak bojujeme proti zombiím, a dokonce jak odpočíváme na houpačce. Dnes, podobně jako v každý jiný den po mém zranění, jsme nic takového nepožili. Byla jsem strašně zklamaná.

Proč ta vidění ustala?

Hluboko ve svém nitru jsem měla podezření, že si jeden z nás vybudoval jakousi emocionální zeď – a věděla jsem, že já to nejsem.

Já jsem jím byla příliš okouzlená.

Vždy vyzařoval tolik testosteronu, že přilákal pozornost každé dívky v okruhu deseti kilometrů. Přestože mu bylo teprve sedmnáct, vypadal mnohem starší. Měl obrovské zkušenosti z bitevního pole, protože od chvíle, co se naučil chodit, vedl boj mezi lidmi a zombiemi. Měl i zkušenosti s dívkami. Možná až příliš mnoho zkušeností. Věděl, co říct... jak se dotýkat... a dívky mu padaly k nohám. Nikdy jsem nepoznala nikoho takového, jako je on. A pochybuju, že někdy někoho takového poznám.

Byl v černém, vypadal jako noční fantom. Černé vlasy s modrými odlesky mu trčely do všech stran a měl v nich zamotané větvičky a listí. Nestačil si umýt obličej, takže byl umazaný od černé barvy, bláta a krve.

Byl zatraceně sexy.

Fialové oči, tak průzračné, že vypadaly jako z jiného světa, jsem nedokázala rozluštit. Dokonce i jeho rty se semkly do tenké, utrápené linky. Zнала jsem ho a věděla jsem, že tenhle jeho výraz znamená: „Vypalme tenhle svět do základů a tvařme se, že jsme udělali dobrou věc.“

„Proč jsi venku z postele, Ali?“

Ignorovala jsem jeho otázku i jeho drsný tón. Chápala jsem, že obojí pramení z jeho hluboké starosti o mě. „Co se stalo?“ zeptala jsem se. „Co se tam venku stalo?“

Zůstal zticha. Odhodil dýky, pušky, zásobníky s náboji i svou oblíbenou kuši. Přišel rovnou ke mně, ani se nezastavil doma.

„Pokousali tě?“ chtěla jsem vědět. Trpěl? Kousnutí od zombií pálí kvůli jedu, který zůstane v ráně. Ano, měli jsme protilátku, ale lidské tělo snese jen určité množství jedu a pak se může zhroutit.

„Viděl jsem Hauna,“ odvětil nakonec.

Ale ne. „Cole, to je mi moc líto.“ Hauna před časem zabily zombie. Skutečnost, že ho Cole viděl, znamenala jedinou věc. Že Haun vstal z hrobu jako nepřítel.

„Bál jsem se, že se to stane, ale nebyl jsem připravený to opravdu zažít.“ Cole si strhl košili. Pohled na jeho dokonale vypracované tělo mě vždycky připravil o dech a dnešek, navzdory hrůze, o které jsme mluvili, nebyl výjimkou. Opájela jsem se jím – jeho nádherně nezbedným kroužkem v bradavce, štíhlou a svalnatou hrudí a mohutnými bicepsy, pokrytými rozsáhlým tetováním. Každý obrázek, každé slovo pro něho něco znamenalo, od jmen jeho přátel, které ztratil v boji, až po ponuré zobrazení kosa, jakou nosí smrtka. Jeho tetování dávala tušit, čím je. Zabijákem zombií.

Byl to záporný hrdina – nebezpečný kluk. Příšery se bály, že ho najdou pod svou postelí.

Rychle se ke mně blížil. Trásla jsem se očekáváním a těšila se, že mě vezme do náruče. On ale prošel kolem mě, padl na postel a zjizvenýma rukama si přikryl obličej.

„Spálil jsem ho na popel. Ukončil jsem to navždy.“

„Je mi to moc líto.“ Posadila jsem se k němu a jemně mu přejela prsty po stehně. Snažila jsem se mu poskytnout veškerou možnou útěchu. Určitě chápal, že nezpomínal skutečného Hauna – a dokonce ani Haunovu duši. Tvor, proti kterému bojoval, neměl Haunovy vzpomínky ani jeho osobnost. Měl jeho obličej a nic víc. Haunovo tělo se stalo jen nádobou plnou nekonečného hladu a nenávisti.

„Musel jsi to udělat,“ dodala jsem. „Kdybys ho nechal jít, vrátil by se zpátky pro tebe i naše přátele, a udělal by všechno pro to, aby nás zničil.“

„Já vím, ale ani tohle vědomí mi to nijak neulehčuje.“ Roztřeseně si povzdychl.

Zadávala jsem se na něj pozorněji. Měl poškrábané paže, hrud i břicho. Zombie byly duchové, zdroje života – tedy v jejich případě posmrtného života – a mohli je porazit jen jiní duchové. Abychom to zvládli, museli jsme přinutit své duše vystoupit z těla, podobně jako se vytahuje ruka z rukavice. Ale i tehdy, když jsme nechali svá těla nehybně stát za sebou, zůstaly duše s našimi těly propojené. Pokud některá z těchto dvou částí přišla k úrazu či zranění, projevilo se to i na té druhé.

Pospíšila jsem si do koupelny, navlhčila jsem pár žínek a vzala antibiotický krém.

„Zítra začnu znovu trénovat,“ oznámila jsem, když jsem se začala věnovat jeho ranám, ve snaze oba nás rozptýlit.

Vzhlédl ke mně zpod svých řas, které měl tak husté a černé, až to vypadalo, jako by si maloval oční linky. „Zítra je Halloween. Všichni máme celý den i celou noc volno. A mimochodem, beru tě do klubu na kostýmovou party. Myslím, že využijeme našich pohmožděnin a modřin a půjdeme za nemravnou sestřičku, a ještě nemravnějšího pacienta.“

Poprvé po několika týdnech půjdu ven a rovnou na rande s Colem. *Ano, prosím.* „Myslím, že budeš velice sexy nemravná sestřička.“

„Já vím,“ přitakal bez sebemenšího zaváhání. „Jen počkej, až uvidíš moje šaty. Coura je pro ně slabé slovo. A tebe budu, samozřejmě, muset drhnout houbou.“

Nesměj se. „Sliby, chyby,“ odfrkla jsem a pak jsem se pokusila pokračovat trochu vážněji. „Já jsem ale nemluvila o boji.“ Venku bude spousta lidí a celá řada z nich bude mít na sobě kostým zombie. Na první pohled nepůjde rozeznat skutečnou zombii od převleku. „Mluvila jsem o tréninku. Ty si přece půjdeš zítra zacvičit, ne?“ Vždycky si šel zacvičit.

Ignoroval mou otázku a prohlásil: „Ještě nejsi připravená.“

„Ne, to ty nejsi připravený uznat, že jsem připravená, ale je to tak, ať se ti to líbí nebo ne.“

Temně a výhružně se na mě zamračil. „Opravdu je to tak?“

„Ano.“ Coleu Hollandovi se dokázalo postavit jen málo lidí. Ve škole ho všichni považovali za dokonalého predátora, spíš za šelmu než za člověka. Za divokou, nebezpečnou šelmu.

Nemýlili se.

Cole by neváhal roztrhat někoho – kohokoliv – za sebemenší urážku. Kromě mě. Já jsem si mohla dělat, co jsem chtěla, říkat, co jsem chtěla, a on byl ze mě vždycky u vytržení. Dokonce i když se mračil. Bylo to zvláštní, rozhodně jsem na to nebyla zvyklá – mít nad někým takovou moc – ale lhala bych, kdybych tvrdila, že se mi to nelíbí.

„Tvůj plán má dvě slabiny,“ podotkl. „Zaprvé, nemáš klíč od tělocvičny. A zadruhé, je docela možné, že nezastihneš svého trenéra.“

Jelikož byl mým trenérem on, brala jsem jeho slova jako jemnou výstrahu a povzdychla jsem si.

Když jsem se poprvé připojila k jeho skupině, bez váhání mě hodil rovnou do nejlítějšího boje. Myslím, že důvěřoval svým schopnostem ochránit mě před jakýmkoliv nebezpečím víc než mojí schopnosti přežít.

Já jsem ale ukázala, co umím, a on ustoupil.

Pak mě nešťastnou náhodou zranil.

No jo. Byl to on. Napřáhl meč na zombii, která ho ohrožovala, ale vtom jsem se tam objevila já a jediným dotykem jsem tu zombii spálila. Ránu mečem, určenou zombii, zasadil mně. A pořád si ještě neodpustil.

Možná proto si vybudoval tu zeď.

Možná si potřeboval připomínat, jak mazaná jsem.

„Cole,“ zachraptěla jsem, když jsem si všimla, jak mu klesají víčka.

„Ano, Ali.“

„Tohle.“ Jemně jsem se usmála, chytila ho za kotníky – a trhla. Sklouzl z postele a dopadl na zem.

„Co to krucinál děláš?“

Posadila jsem se na něho a koleny jsem mu přišpendlila ramena k podlaze. Tahle námaha způsobila, že mi začala pulzovat rána na břicho, ale zamaskovala jsem bolestný úšklebek dalším úsměvem. „Co uděláte teď, pane Hollande?“

Pozorně si mě prohlížel a zorničky mu pobaveně potemněly. „Myslím, že si budu užívat výhled.“ Popadl mě za pas a stiskl mě natolik, aby získal mou pozornost. „Odsud vidím přímo na tvé –“

Málem jsem se zadusila smíchem. Odvrátila jsem se od něj.

„Šortky,“ dokončil a zachytil mou ruku dřív, než jsem ho stáčila plácnout. A už jsem se z jeho sevření nedokázala vymanit. Přetočil mě na zem, natáhl mi ruku za hlavu a držel ji tam.

Lstivý zabiják.

„Co uděláte teď, slečno Bellová?“

Zůstanu tak a užiju si to? Cítila jsem jeho vůni, v níž se mísila borovice a mýdlo. Slyšela jsem, jak se vzájemně doplňuje můj a jeho drsný dech. Vnímala jsem žár a pevnost jeho těla, které se tisklo k mému.

„Co chceš, abych udělala?“ Setkala jsem se s jeho pohledem a vzduch kolem nás zhoustl. Okolní atmosféra náhle sršela elektřinou.

Dotkne se mě?

Chtěla jsem, aby se mě dotkl.

„Na to, co bych rád udělal, ještě nejsi připravená.“ Chvilí pozoroval můj obličej a pak v rozporu se svými slovy natáhl ruku mezi nás... *prosím, prosím...* pomalu mi vyhrnul tričko k pupíku a odhalil tak mou jizvu.

Prohlédl si mě a mně se zachvěl žaludek. Ale co to povídám, celá jsem se zachvěla. Sklonil se níž a níž a políbil okraj mé rány, pak druhý a já jsem zasténala.

Prosím. Ještě.

Uplynula vteřina, pak další, ale on se vrátil do vzpřímené pozice. Už byl tak blízko, ale neudělal nic, čím by uvolnil napětí, které ve mně rostlo. Málem jsem se z toho zbláznila.

„Ještě si musíš aspoň týden odpočinout,“ poznamenal se zatátými čelistmi, jako by se k těm slovům musel nutit. „Jak nařídil doktor.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Požádám Bronxe a Frostyho, aby se mnou trénovali.“

Přimhouřil oči do tenkých škvír. „Řeknou ne. O to se postarám.“

„Zpočátku možná ano.“ Rozhodně to tak bude, protože všichni dodržují Coleova nařízení. Dokonce i další alfa samci dokázali rozeznat většího, nebezpečnějšího predátora. „Já mám ale tajnou zbraň.“

Povytáhl obočí. „A to je co?“

„Určitě to chceš vědět?“ zeptala jsem se a otřela jsem se koleno o jeho boky.

„Ano. Pověz mi to,“ zavrčel.

Zvedla jsem kolena výš a ještě výš. Najednou ztuhl a čekal, co budu dělat dál. Měla jsem dvě možnosti. Pokusit se ho svést, aby mě políbil – *a podle toho, jak se na mě díval... bych tentokrát mohla uspět* – anebo dokázat, že nejsem tak bezmocná, jak si myslí.

Někdy jsem nesnášela svoje priority.

Zapřela jsem se nohama o jeho ramena a vši silou jsem vykopla. Odletěl dozadu a dopadl na kolena.

„Ohledně tebe? Musím odvést tvou pozornost,“ zavrňela jsem.

Zasmál se. Zůstal, kde byl, zvedl mi nohu a políbil mě na kotník. „To máš ale co dělat, protože se mi moc líbí, když se ke mně chováš takhle drsně.“

Polil mě ruměncem. „Děláš, jako bych byla nějaká mužatka.“

Znovu se zasmál. Panebože, to byl nádherný zvuk. V poslední době byl pořád tak zachmuřený. „A taky se mi líbí, když se červenáš.“

„Ano, takže, budu obtěžovat Frostyho a Bronxe, dokud nebudou souhlasit.“ Mnoha lidem moje všetečná povaha evidentně nepřipadala nijak okouzující. Vlastně ani nevím proč. „Kvůli tomu, že mi nedokážou odolat, budou nakonec tak otrávení, že si se mnou začnou pohazovat jako s kusem masa.“

„Takže? Budeš celá pohmožděná a já tě budu muset líbat, aby ses cítila líp? Takhle to chceš řešit?“

Potlačila jsem smích a snažila se tvářit vážně. „Dovolím ti, abys mě políbil – až mi ti dva nakopou zadek.“

„Hm. To je ujeté. Tenhle plán klidně můžu nechat v pozadí... Mimochodem, je to moc hezké pozadí.“

On se mnou flirtuje! „Cole,“ našpulila jsem pusou. „Nemůžeš se mnou flirtovat a pak s tím nic neudělat.“

„No, ale já s tím něco udělám.“ Chraplavý, dychtivý tón byl zpátky. Zahleděl se na mé rty a v očích se mu zračila touha. „Až doktor řekne, že jsi v pořádku.“

Takže Cole se mnou bude dalších sedm dní jednat jako s porcelánovou panenkou? *Nefňukej!* „Pan Ankh by řekl, že jsem v pořádku, kdyby nebylo tebe a tvých protestů.“ Posadila jsem se a zajela jsem prsty do jeho hedvábně jemných vlasů. „Už je mi líp. Přísahám!“

„Ne, teprve se začínáš uzdravovat. Kdybys zahájila trénink,

mohlo by to celý proces zpomalit. Kromě toho, jsi moje, Ali-gátore, a mám tě moc rád. Chci, aby ti bylo líp. Potřebuju, aby ti bylo líp. A fajn, jo, nelíbí se mi představa, že se tě dotýkají moji kamarádi.“

Ali-gátore? Opravdu? Myslím, že by se mi spíš líbilo něco jako „mazlíčku“. Ve srovnání s přerostlou ještěrkou by bylo lepší naprosto cokoliv.

Ale kromě toho taky řekl, že jsem jeho, že?

Vidíte? Už taju...

„Bronx je tajně zamilovaný do Reeve a Frosty je blázen do Kat. O nic by se nepokusili.“ Mám-li být upřímná, musím přiznat, že před Colem se o nic nepokusil žádný kluk. Absolutně nemám tušení, proč mu připadám tak neodolatelná.

„To je mi jedno,“ zafuněl. Naklonil se blíž a přitulil se mi ke krku. „Kdyby se ochomýтали příliš blízko tebe, poslal bych je do nemocnice. O své hračky se nedělím.“

Musela jsem polknout pohrdavé odfrknutí. „Kdyby o mně kdokoliv jiný mluvil jako o své hračce, nejspíš bych mu vyrvala srdce z těla.“

„Souhlasím. Ale jak jsem řekl, jsi moje. Ali, já bych byl rád, kdybys mě nazývala svým čímkoliv, hlavně svou hračkou. Strašně bych chtěl, aby sis se mnou hrála, opravdu.“

Fajn, teď už jsem vážně odfrkla. Vysílá poněkud smíšené signály. „A já bych byla opravdu ráda, Cole Hollande, kdybys mi to nějak dokázal.“

A víte, jak odpověděl? Zasténal.

Povzdychla jsem si. Na tom nic smíšeného nebylo, že ne? „Ale vraťme se ještě k tvé snaze zmlátit každého, kdo se vyskytne v mé blízkosti.“ Nepochybuju o tom, že by dokázal poslat některé lidi do nemocnice – už to udělal dřív – ale své přátele? Nikdy. Otevřela jsem pusku, abych mu to řekla, ale jen jsem zalapala po dechu. Kousl mě do ramena a já se zachvěla tou nejúžasnější rozkoší. „Cole.“

„Promiň. Nemohl jsem si pomoci. Musel jsem ti to aspoň trochu dokázat.“

„Nepřestávej,“ vydechla jsem. „Tentokrát ne.“

„Ali,“ zasténal. „Chceš mě zničit?“ Vstal, i se mnou v náruči, a něžně mě položil na postel. Natáhl se vedle mě, ale nepřivinul si mě k sobě.

Málem jsem frustrovaně zaječela. Nevěděla jsem, jestli se trestá za to, co mi udělal, anebo se opravdu bojí, aby mi ještě víc neublížil. Mně ale opravdu chyběla jeho blízkost a chuť.

Otočila jsem se k němu a položila jsem mu hlavu na rameno. Měl rozpálenou a překvapivě jemnou kůži. Prstem jsem kreslila kroužky kolem piercingu v jeho bradavce. *Nestydatá Ali.*

Chytrá Ali. Potěšilo mě, že mu začalo rychleji bít srdce.

Zklamáná Ali. Odsunul se ode mě a zůstal nehybně ležet.

„Až ti bude líp,“ zchladil mě nakonec.

Jeho schopnost mi odolat mě vůbec netěšila.

„Kdybych ti ještě víc ublížil, už nikdy bych si to nedokázal odpustit,“ dodal a já jsem se okamžitě přestala zlobit.

Jeho starost o mě byla mnohem víc než jen lichotivá.

„Podívej, nějak vám musím pomoci, Králi Cole.“ Ve chvíli, kdy jsem tu přezdívku vypustila z úst, mi bylo jasné, že jsem udělala obrovskou chybu. Mohla by se mu totiž až příliš zalíbit. „Tohle nicnedělání mě ničí.“

Unaveně si povzdechla. „Tak fajn. Dobře. Zítرا ráno můžeš přijít do tělocvičny. Uvidíme, jak ti to půjde.“

Vtiskla jsem mu polibek na čelist a jeho strniště, které si záměrně pěstoval, mě polechtalo na rtech. „Ty sis myslel, že žádám o tvé svolení? To je tak roztomilé!“

„Děkuju ti, Cole,“ zavrčel. Položil mi ruce kolem krku a přinutil mě sklonit hlavu. Naše pohledy se setkaly. „Jen na tebe chci dát pozor.“

„Já vím... ale hlavně dávej pozor na svůj meč.“

Potemněly mu oči. „To není vtipné.“

„Co? Je to moc brzo? Takže o tom, že jsem málem umřela a ty jsi v tom měl prsty, zatím nemůžeme žertovat?“

„Nejspíš nikdy.“

Laškovně jsem ho štípla do brady. „Fajn.“ Slitovala jsem se nad ním a změnila téma. „Povyprávíš mi konečně, co se stalo v uplynulých několika týdnech?“ Doktor nařídil, aby se nemluvalo o práci. „Jak vidíš, už snesu i špatné zprávy.“

„Jo. Tak dobře,“ odvětil. Bylo patrné, že se mu ulevilo. „Takže začneme tím, že se Kat a Frosty zase rozešli.“

V duchu jsem si udělala poznámku, abych jí hned ráno zavolala.

„A Justinova sestra je nezvěštná.“

Justin Silverstone býval zabijákem. Pak ho sestra Jaelyn, jeho dvojče, přesvědčila, aby změnil strany a připojil se k Anima Industries – lidem v ochranných oblecích. Chtěli zombie zkoumat a testovat a plánovali je jednoho dne využít jako zbraň. Ztráta nevinných životů, která tuhle cestu nevyhnutelně doprovázela, je nezajímala.

„Pravděpodobně utekla ze strachu, že ji budeme pronásledovat,“ zamyslela jsem se. Spolu se svým týmem vyhodila do vzduchu dům mých prarodičů. Má u mě obrovský dluh.

Cole přikývnul. „Víš, na co jsem přišel? Potřebujeme víc zabijáků. Všude je spousta mladých lidí, kteří jsou stejně zmatení, jako jsi byla ty. Nechápu, proč vidí příšery, které ostatní nevidí, a nemají tušení, co s tím.“

„Mluvíš o někom konkrétním?“

„Zatím ne. Ale než přeorganizujeme náš tým, přišli nám na pomoc dva zabijáci z Georgie.“

Nějakou dobu jsem si myslela, že problém se zombiemi existuje jen v Alabamě. Zjistila jsem ale, že je to jinak. Zombie se vyskytují na celém světě. A zabijáci taky.

„Tohle jsi mi měl říct už mnohem dřív. Ty jsi takový protiva, Coleslawe.“ Durdila jsem se. To bylo lepší, ale ani tahle přezdívka nebyla žádnou výhrou.

„Já vím, protože jsem tvůj protiva.“

Moje podráždění zmizelo jakoby lusknutím prstů. Jak to jen dokázal?

„Víš pan Ankh, že jsi tady?“ Jelikož můj dědeček zemřel a dům mých prarodičů vyhořel do základů, přestěhovala jsem se s babičkou k panu Ankhovi a jeho dceři Reeve.

Pan Ankh – doktor Ankh pro všechny mimo jeho blízkých – věděl o zombiích a poskytoval zabijákům veškerou lékařskou pomoc, kterou potřebovali. Reeve neměla tušení, co se děje, a my jsme ji museli udržovat v nevědomosti. Anebo jinak. Její otec chtěl, aby prožila pokud možno normální život.

I když, co je vlastně normální?

„Vplížil jsem se sem tajně,“ zapýřil se Cole. „Pan Ankh by považoval za nutné zmínit se o mé návštěvě tvé babičce a já bych nerad, aby mě odsud vyhodila. Musel bych se sem vplížit ještě jednou. Chci být s tebou.“

„Takže máš v plánu tu zůstat celou noc a držet mě v náruči,

Cole Guacamole?“ Uf. Tak daleko jsem neměla zacházet. Tahle přezdívka už byla za hranou.

Cole se ohradil. „Král Cole se mi líbil víc.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Výborně mi sedí.“

„Dovedu si představit, že se ti líbí.“ Jemně jsem ho zatahala za kroužek v bradavce.

„Pochybuju, že jsem jediný, komu se líbí. A ano, zůstanu tady.“ Omotal prsty kolem mých, přinutil mě uvolnit stisk a přitáhl si moji ruku ke svým rtům. Políbil mě. V následující vteřině jsem v jeho očích zahlédla paniku. Nechápala jsem ji a nejspíš jsem se musela zmýlit, protože prohlásil: „Abys věděla, můžeš mi říkat, jak chceš – jen když budeš navždy oslovovat mě.“

PŘIPRAVIT SE, POZOR – STOP!

Když jsem se probudila, byla jsem sama. Zbrocená potem jsem namáhavě zalapala po dechu. Zase se mi zdálo o mé rodině. Viděla jsem matku natahovat se ke mně a cítila jsem zvláštní teplo jejího doteku. Slyšela jsem, jak na mě křičí. Sledovala jsem, jak zombie hodují na mém tátovi, a když skončily, přesunuly se k autu a vytáhly ven mou mámu, kterou si daly jako zákusek.

Bránila se jim s panickým výrazem ve tváři. Znovu křičela mé jméno. „Alenko! Alenko!“

Snažila jsem se na ni dosáhnout a prosila jsem ty příšery, aby jí neubližovaly.

A pak už nebylo nic.

Teď mi z toho bylo do pláče.

Proč se mi to zdálo? Vždyť se to ve skutečnosti nestalo.

Nebo ano?

Probrala jsem se snad tehdy v autě a jen jsem si to nezapamatovala? Byl tohle způsob, jakým mi to moje mysl připomínala?

Máma opravdu skončila venku z auta, vedle mého táty, přestože předtím, než jsem omdlela, byla uvnitř.

„Cole,“ zašeptala jsem a natáhla ruku vedle sebe. Potřebovala jsem cítit jeho paži kolem ramen, silnou a bezpečnou. Utěšil by mě, bez ohledu na to, jak zněly odpovědi.

Matrace byla bohužel studená. Byl pryč.

Měla jsem dojem... jo, vzpomněla jsem si, že se mnou před odchodem mluvil.

„A to ti mám věřit? To určitě,“ rozčiloval se.

Ne, to nemluvil se mnou. Chvíli bylo napjaté ticho a pak vyštěkl: „Přestaň mi volat, Justine. Už dávno jsem ti řekl, že jsem s tebou skončil. Nic, co uděláš nebo řekneš, můj názor na tebe nezmění.“ Nastala další neklidná pauza. „Ne, nezáleží mi na tom, že máš nějaké informace. Už od tebe nechci slyšet vůbec nic.“

Zнала jsem jen jednoho Justina. Buď Cole telefonoval s klukem, se kterým se zapřísáhl už nikdy nemluvit, nebo si se mnou moje mysl pohrála. Zrovna teď jsem neměla náladu své myslí všechno věřit.

Pomaloučku jsem se rozhlédla po pokoji. Oknem dovnitř pronikalo jasné sluneční světlo. Světle modrá prošívaná přikrývka, přehozená přes postel se čtyřmi sloupky, byla pokrčená a na jednom polštáři byly černé skvrny od barvy na Coleově obličejí. Sakra. Než odejdu, budu to muset vyčistit.

Jeho zbraně už na podlaze neležely a nebylo tam ani jeho oblečení. Vlastně tu po jeho přítomnosti nebylo ani památky. Kromě vzkazu na mém nočním stolku.

Jsem v tělocvičně. Zavolej mi a přijedu pro tebe. Líbám tě, C.

Zatímco jsem si čistila zuby, sprchovala se a oblékala si zimní cvičební úbor, šťastně jsem si prozpěvovala. Vytočila jsem jeho telefonní číslo a... hovor spadl rovnou do hlasové schránky.

„Jsem vzhůru a připravená,“ oznámila jsem. „Můžeš pro mě kdykoliv přijet.“ Neměla jsem auto. Ani řidičský průkaz. Jenom povolení. Kdyby se dlouho neozval, šla bych pěšky. Tělocvična se nacházela pár kilometrů odsud. „Doufám, že jsi připravený, až ti nakopu zadek.“

Ukončila jsem hovor a všimla jsem si, že na mě čeká jedenáct textových zpráv. Všechny byly od mé nejlepší kamarádky Kat. Ušklíbala jsem se a dala se do čtení.

První: Frosty mě ŠTVE!

Druhá: Už jsem ti řekla, že mě Frosty pořádně štve?

Třetí: Jak pohlížíš na vraždu? Jsi pro, nebo proti?? Než odpovíš, uvědom si, že mám dobrý důvod!

Čtvrtá: Jestli jsi pro, nevíš o nějakém dobrém místě, kam schovat mrtvolu??

Ve zbytku zpráv popisovala způsoby, kterými by ho ráda zabila. Nejvíc se mi zamlouval ten s lentilkami a hedvábným šátkem.

Mmm. Lentilky.

Zakručelo mi v žaludku, a tak jsem odložila telefon na noční stolek. Kat zavolám až po snídani, až bude pravděpodobnější, že vstala a já budu mít jasnější mysl, abych lépe pochopila, co se mezi těmi dvěma odehrálo. Mohlo se klidně stát, že jí Frosty včera po bitvě zapomněl zavolat a ona si dělala starosti. Nebyla jsem si jistá, jakým způsobem ji v takovém případě utěšovat. Dala totiž jasně najevo, že zombie nejsou jejím oblíbeným tématem hovoru.

Nejdřív jsem samozřejmě uklidila kašdický centimetr pokoje. Odmítla jsem, aby to pro mě dělala hospodyně pana Anka. Nebyla jsem žádná princezna a nepovažovala jsem nic za samozřejmé. Byla jsem rozhodnutá všechno nějakým způsobem vrátit. Díkybohu, pomocí vody a mýdla se mi povedlo vyčistit skvrny z polštáře.

„Alenko.“

To byl Emmin hlas.

Otočila jsem se a, panebože, byla to ona. Navštívila mě moje osmiletá sestra, tedy minimálně její duše. Naučila mě, že smrt neznamená konec. „Jsi tady,“ hlesla jsem s bolavým srdcem. Navštívila mě už dřív, ale pokaždé mi to připadalo jako poprvé – šokující a nereálné.

Usmála se na mě a já jsem zatoužila obejmout ji a už nikdy ji nepustit. „Máme jenom chvíličku.“

Měla na sobě oblečení, ve kterém zemřela – růžový trikot a baletní sukýnku. Tmavé vlasy, stejné jako měla máma, byly zapletené do dvou culíků, které se jí jemně pohupovaly kolem ramen. Zlaté oči, které na mě vždy hleděly s obdivem, jí jasně zářily.

Kdysi mi řekla, že není duch, ale svědek. Duchové – ne že by existovali – byly podle pověry duše zemřelých, které si zacho-

valy vzpomínky a strašily. Takle pověra nejspíš vznikla, když někdo zahlédl zombie. Svědkové byly duše, které pomáhaly.

„Chtěla jsem tě varovat, že už mě tak často neuvidíš,“ oznámila mi a úsměv se jí ztratil z tváře. „Navštěvovat tě začíná být dost náročné. Ale! Pokud mě zavoláš, najdu způsob, jak se za tebou dostat.“

„Jak náročné?“ zeptala jsem se starostlivě.

„Moje pouto s tímto světem slábne.“

Aha.

Věděla jsem, co to znamená. Jednoho dne ji ztratím nadobro.

„Nebud' smutná,“ konejšila mě. „Nesnáším, když jsi smutná.“

Přinutila jsem se rozjasnit tvář. „Ať je to, jak je to, budu vědět, že jsi a dáváš na mě pozor. Nemám důvod být smutná.“

„Přesně.“ Rozzářila se a poslala mi vzdušný polibek. „Mám tě moc ráda. A nezapomeň mě zavolat, až mě budeš potřebovat.“ A pak zmizela.

Moje tvář zesmutněla a určitě i potemněla. Měla jsem chuť stočit se do klubíčka a plakat, ale odmítla jsem si dělat starosti ohledně zítřků, v nichž už mě nebude provázet. Tou ztrátou se budu zabývat, až k ní skutečně dojde.

Stáhla jsem si vlasy do ohonu a vyrazila do kuchyně. Očekávala jsem, že tam najdu hospodyni, ale namísto toho jsem uviděla kolem stolu sedět Reeve, babičku a Kat. Všechny tři usrkávaly kávu z kouřících hrnečků.

„– se něco děje,“ říkala právě Reeve, zatímco si na prst namotávala pramen svých tmavých vlasů. „Táta nechal nainstalovat před dům i do zahrady další bezpečnostní kamery – a to už jsme jich měli minimálně tisícovku! A co je ještě horší, svítí tu tolik lamp, že moje zatemňovací závěsy jsou úplně k ničemu.“

Babička i Kat se nervózně zavrtěly.

„Víte o tom některá něco?“

„No...“ vykrucovala se babička. Rozhlédla se po místnosti, jako by doufala, že najde něco, čím by odvedla Reevinu pozornost.

A našla to.

„Ali! Vstala jsi z postele o týden dřív.“ Zvedla se ze židle, která pod ní zavržala, a překonala vzdálenost, jež nás dělila. Objala mě. „Nevím, jestli s tím můžu souhlasit.“

Kat si leští nehty a usmívala se. Vůbec nevypadala jako dívka, která se chystá spáchat násilný čin. Vypadala spíš una-

veně. Pod očima měla temné kruhy a tváře měla propadlé, jako by už několik dní nejedla. „Kdybych byla na tvém místě, vstala bych dřív už o dva týdny, ale všichni se neumějí dát tak úžasně rychle dohromady jako já, že?“

Políbila jsem babičku na tvář a oplatila jsem Kat její úsměv. Ta holka měla zdravé (a opodstatněné) sebevědomí a nebála se ho ukázat. Ale já? Já jsem vždycky měla sklopenou hlavu a neustále jsem pochybovala o své hodnotě.

Čelila jsem smrti a vyhrála jsem nad ní, připomněla jsem si, takže bych se přes to měla nejspíš přenést.

Ale... v té chvíli mě napadlo, že Kat své ego používá jako štít, za kterým skrývá svou fyzickou slabost. Trpěla degenerativním ledvinovým onemocněním.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se jí. „Ne že bych nebyla ráda, že tě tu vidím. Moc ráda tě vidím.“ Vlastně jsem byla víc než ráda. Už od našeho prvního setkání se nikdy nezajímala, jak vypadám nebo jak společensky nemotorná umím být. Jednoduše mě přijala takovou, jaká jsem, a neřešila to. „Myslela jsem, že o víkendech ráda spíš až do dvou odpoledne.“

„Přišla jsem se podívat za tebou, ty nezbednice. Vůbec mi nebereš telefon ani neodpovídáš na mé ohromující textové zprávy. Měla jsem v plánu dát ti v tomhle směru lekci a přinutit tě, aby sis nechala telefon přišít k dlani. Ale rozhodla jsem se, že ze všeho nejdřív si dám kávu.“

Když už mluvíme o kávě... „Tohle si vezmu.“ Zkonfiskovala jsem její hrnek a posadila jsem se vedle ní. Nedovolila jsem si u Ankhů nic jíst ani pít, takže káva pro mě byla luxusem. Nevadilo mi ale vzít si ji od své kamarádky.

„Hej!“ Netrvalo to ani vteřinu a zabavila Reevinu kávu.

„Hele,“ ohradila se Reeve a sebrala kávu babičce.

Babička potřásla hlavou, ale zahlédla jsem jí v očích i záblesk pobavení.

„Já žádnou lekci nepotřebuju,“ řekla jsem Kat a dala jsem si ruku v bok. „A rozhodně už nechci žádnou operaci.“

Její výraz zjehl. „Moje ubohá, sladká Ali.“

„Já pořád nechápu, jak sis mohla pádem ze schodů přivodit takové život ohrožující zranění,“ pokyvovala hlavou Reeve. „Ty přece nejsi tak nemotorná, a navíc na zábradlí ani na podlaze není nic tak ostrého.“

„Ale to víš, že je nemotorná,“ zvolala Kat ve snaze mě krýt, když jsem se zajíkla a marně v duchu pátrala po nějaké odpovědi. „Ali by se dokázala oběsit i na bezdrátovém telefonu.“

Přikývla jsem a snažila jsem se přitom netvářit zkroušeně – to tvrzení by byla lež, jen kdybych tomu odmítla uvěřit. Možná jsem opravdu byla nemotorná. Jednou jsem šlápla na Coleovu past a zůstala jsem viset za kotník hlavou dolů ze stromu. A jindy, když mě Cole učil, jak používat meč, jsem mu málem usekla hlavu.

Takže... jo.

„V každém případě,“ pokračovala Kat a rychle tak změnila téma hovoru, „vás určitě potěší zjištění, kdo včera večer vyhrál fotbalový zápas.“

„Tygři, do toho!“ vykřikly jsme zároveň a vybuchly jsme smíchy.

Na Reevině telefonu se rozezněl budík. „Sakra!“ Reeve vyskočila. „Promiňte, holky, ale mám plány na Halloween – a ty začínají hned teď ráno. Uvidíme se!“ A vyběhla z kuchyně.

Babička vstala. „I já už musím jít. Chci poučit otce té dívky o důležitosti být správně informován. Jo, a Ali, před chvílí mi volal Cole a řekl mi, že potřebuješ nějaký kostým, ale že máš dnes v plánu trénovat a nebudeš mít čas něco shánět. Myslela jsem, že si dělá legraci, že je to od něho nějaký halloweenský žertík, který nechápu, protože včera velmi vehementně tvrdil, že musíš zůstat v posteli. Ale pokud si myslí, že jsi připravená, tak jsi připravená – a nebudu se ptát, jak k takovému závěru dospěl.“

Prosím, neptej se!

Cole opravdu volal babičce? „To je od tebe velice milé, ale nechci utrácet peníze za něco, co si obleču jen jedenkrát. Můžu použít něco z toho, co mám.“

Usmála se a poplácala mě po ruce. „Drahoušku, zas tak chudé nejsme. Vyplatí nám přece pojistku.“

„Ale my šetříme na vlastní bydlení.“ Tady jsme bydlely jen za určitých podmínek a s každými podmínkami přichází i vypršení lhůty. Chtěla jsem, aby bylo o babičku až do konce života postaráno. Bez jakýchkoliv překvapení. Vlastně bych si měla najít práci... ačkoliv to asi nebude možné, protože ještě musím chodit do školy a taky musím mít čas na zabijení.

Ne. Musel existovat jiný způsob.

„Seženu ti kostým, mladá dámo, a to je moje poslední slovo. Těším se na to.“

Povzdychla jsem. „Tak dobře, ale stačí mi i něco z bazaru.“

Políbila mě na temeno hlavy a odešla stejnou cestou jako Reeve. Aniž by s tím bazarem souhlasila, jak jsem si příliš pozdě uvědomila.

Zavibroval mi telefon a já se podívala na displej.

Svůdník Cole, jak ho nazvala Kat, mi napsal: Nemůžu odejít z tělocvičny, abych tě vyzvedl, Ali-gátore, promiň. Ale ten večer platí. Chybíš mi.

Zajímalo mě, co se stalo, že musel zůstat trčet v tělocvičně. Zklamane jsem se podívala na Kat.

„Takže, kam s Colem jdete?“ zeptala se mě.

„Jsem si jistá, že do Hearts.“ Byl to jediný noční klub, který zabíjíaci navštěvovali. „A teď se vrátíme k tvým telefonátům a textovkám. Já jsem tě neignorovala, přísahám. Jen mi to připadá zvláštní. Víím, že už víš, co víím já, ale přesto bych tě ráda ušetřila těch nejhorších detailů.“

„Není to zvláštní. Je to hrozné! Nelíbí se mi, že to víím, ale přesto jsem se rozhodla pohlčít a konečně s tebou probrat... však-víš. Jen aby bylo jasno, pohlčít se je mnohem lepší výraz než pochlapit se.“

„Výborně. Takže k těm však-víš.“ Spolu se znalostí věci přichází síla. A já jsem chtěla, aby byla v bezpečí. Vždycky.

Vtom do kuchyně vrazila hospodyně. Když mě uviděla, zeptala se, jestli mi má připravit něco k jídlu. Odmítla jsem, takže jen naložila na táč croissanty a cappuccino a odnesla to panu Ankhovi. V kuchyni zavoněly kvasnice a cukr a mně se začaly sbíhat sliny.

Sotva odešla, přiskočila jsem a smetla jsem drobký z pracovního pultu. Popadla jsem sáček housek, které jsem si koupila z kapesného a jednu jsem nabídla Kat.

Zavrtěla hlavou. „Takže... předpokládám, že jsi z mých decentních zpráv vydedukovala, že Frosty a já jsme se rozešli. Nebo já a Frosty? Vždycky zapomenou. Každopádně, tentokrát je to doopravdy.“

„Co se stalo?“ Housku jsem zhltna v rekordním čase, a přestože jsem měla hroznou chuť i na druhou, odolala jsem. Čím déle mi housky vydrží, tím méně jich budu muset kupovat a tím méně peněz budu muset utratit.

„Včera večer,“ spustila a tvářila se přitom nešťastně, „jsem se necítila dobře – Frostymu jsem o tom samozřejmě nic neřekla. Požádala jsem ho, aby zůstal u mě, ale odmítl.“

„Když jsou venku však-víš, musí jít bojovat. Všichni musíme, pokud je nám dobře. Je to naše povinnost.“ Naše privilegium.

„Jedna noc by ho nezabila,“ durdila se.

„Ale mohla by zabít jeho přátele. Potřebují všechny síly, které jsou k dispozici.“

Zamračila se na mě. „Musíš mluvit tak rozumně a odpovídat mi tak inteligentně?“

„Promiň. Příště to zkusím líp.“

„Díky.“

Chvilí jsem ji pozorovala. Byla to nádherná holka. Drobná, ale pěkně stavěná. Křehká, ale houževnatá. Její máma trpěla po většinu svého krátkého života stejnou nemocí. Kat úzkostlivě tajila svůj zhoršující se zdravotní stav před Frostym i před ostatními kluky, a zatím se jí to dařilo.

Žila pro daný moment. Nikdy se nedržela zpátky – ani v tom, co říkala, ani v tom, co dělala. Neměla v úmyslu se jen tak vytratit ze života. Chtěla něco dokázat, toužila něco změnit, dychtila udělat něco, abychom na ni nezapomněli. V tom jsem jí mohla pomoci.

„Jak by se ti líbilo, kdybych tě naučila, jak se bránit proti však-víš?“ zeptala jsem se. Můj táta mě proti nim učil bojovat ještě dřív, než se u mě projevila schopnost je vidět. Jakmile se změnily okolnosti, ten trénink se pro mě stal neocenitelným. Možná i Kat jednoho dne uvidí zombie. A možná že ne. V každém případě bych jí mohla pomoci, aby se uměla lépe rozhodovat.

„To by se mi... moc líbilo, myslím.“

„To mi stačí. Cole má tělocvičnu a v ní plno zařízení, které potřebujeme. A taky ti můžu ukázat, jak se střílí z pušky anebo jak se používá luk a šípy.“

Zamávala rukama ve vzduchu, jako by se snažila vyjádřit nesouhlas. Zahlédla jsem snad v jejích očích strach? „Tuhle část tréninku můžeme vynechat.“

„Ty už jsi obě zbraně někdy použila?“

„Ne, ale nenamířená zbraň nikdy netrefí cíl. Raději bych zůstala při tom.“

Protočila jsem panenky.

„Bude tam Frosty?“ V očekávání odpovědi si začala žmoulat spodní ret.

„Možná.“

Nepoznala jsem, jestli ji to potěšilo nebo zklamalo, ten ret si ale žmoulat nepřestala. „No, dnes je jeden z největších svátků roku, takže si to poznačím do kalendáře na zítřejší poledne. Anebo na příští týden. Jo. Rozhodně na příští týden.“

„Ne ne. Zapišeš si to na dnešek a na zítřek a na příští týden taky. Nenechám tě to odkládat. Změníme tě v zuřivou vražednou šelmu. Budeš tvrdá jako skála a budeš schopná knokautovat Frostyho stejně snadno, jako dýcháš.“

Ve tváři se jí objevil výraz vyděšeného očekávání. „Fajn. Jsem pro. Ale jen proto, že mi sluší bicepsy. Opravdu.“

Vypila zbytek kávy a praštila hrnkem o stůl. „Pojďme, než si to rozmyslím.“

Nechala jsem babičce vzkaz, aby mě nečekala před obědem a že ji mám ráda. Uvažovala jsem, že napíšu i Coleovi, ale nakonec jsem to neudělala. Chtěla jsem ho překvapit.

„Chceš řídit?“ zeptala se mě Kat, když jsem u jejího Mustanga zamířila ke straně spolujezdce. „Máš povolení.“

Do krku se mi nahrnula žluč. „Ne, díky. Nejsi dost stará, abys na mě mohla dohlížet.“

„Ale ty přece potřebuješ co nejvíc jezdit.“

„Až jindy,“ vymlouvala jsem se.

„Totéž jsem ti řekla o tréninku a ty jsi moje argumenty úplně rozcupovala.“

„Chceš být v tělocvičně za patnáct minut, nebo za patnáct hodin?“ zeptala jsem se. Kdybych si měla vybrat mezi řízením auta a koupáním se v hnoji, vybrala bych si hnůj. Pokaždé. „Vždyť víš, jak pomalu jezdím.“

„To je pravda.“ Usadila se za volantem.

„Vzal tě někdy Frosty do Coleovy tělocvičny? Ne do té, co má v garáži, ale do té, co je několik kilometrů od jeho domu?“ Bezpečnostní pás se mi zaryl do rány a já se nespokojeně zavrtěla.

„Ne. Podle Frostyho je tahle posilovna určená jen pro vznešené hřebce – to jsou jeho slova, ne moje – a pro nezabíjaky je do ní vstup zakázán.“

No, tak to už neplatí. Bez výčitek jsem jí dala adresu. Kluci přivedli Kat do tohoto proradného světa, tak se teď musejí vy-
pořádat s následky.

Řítily jsme se po dálnici a já jsem vykoukla z okna a hledala na obloze mrak ve tvaru králíka, kterým mě Emma obvykle va-
rovala, že přijde útok zombií. Dnes jsem žádného králíka neza-
hlédla a úlevou jsem si vydechla.

Kat udělala myšku, aby se vyhnula jinému autu, a já jsem
vyjekla.

„Jsi z mého řízení nervózní?“ zeptala se. „Chci říct, jsi straš-
ně napnutá. Což je hloupé, když vezmeme v úvahu fakt, že jsem
za dobu tvého pobytu v posteli měla jen tři nehody, a žádná
z nich se nestala mou vinou. No, jasně, jela jsem v protisměru
a psala textovku, ale ostatní řidiči měli spoustu času uhnout mi
z cesty.“

Jak je možné, že je ještě naživu? „Rafane, ty jsi ten nejhorší
řidič, co znám.“

Začala se napařovat. „To je ten nejroztomilejší kompliment,
jaký jsem si kdy vyslechla. Díky.“

Za vzteklého troubení aut, které ji ani v nejmenším nevy-
vedlo z míry, se přes čtyři jízdní pruhy vydala k výjezdu z dál-
nice. „Takže, ty a Cole už jste ve stadiu, že klidně zavolá tvé
babičce, jo?“

„Já vím. Je to trochu divné, jasně, a...“ Počkat. Zнала jsem
Colea. Vždycky měl plán. Všechno, co dělal, mělo vždycky ně-
jaký smysl. Nikdy nic nedělal bezdůvodně. Ale jaký plán měl –

Když jsem si uvědomila, co za tím je, jako bych dostala ránu
pěstí. Ztratila jsem rodinu a tohle byl můj první Halloween bez
nich. Cole se snažil redukovat množství vzpomínek, kterým bych
musela čelit.

Netušil ovšem, že já nikdy Halloween neslavila. Táta nám ni-
kdy nedovolil odejít večer z domu, takže nebyl důvod shánět
nějaký kostým, a dokonce nám zakázal i otvírat dveře kolední-
kům a rozdávat jim cukroví.

„Jo,“ usmála jsem se na Kat a přála jsem si přitom vlézt Co-
leovi do náruče a už nikdy ji neopustit. „To jsme.“

„Ty máš takové štěstí. Můj táta Frostymu nikdy nefandil. Mám
dojem, že jednou dokonce vyhrožoval, že toho kluka nechá vy-
kastrovat.“

Vsadím se, že to bylo kvůli jeho vzhledu sériového vraha. Občas, když se na vás Frosty podíval, uvažovali jste, jakou hroznou smrtí zemřete. „Ale i tak ti táta dovolí s ním chodit.“

„Jo, to jo. Když mi diagnostikovali nefunkční ledviny, slíbil mi, že mě nechá rozhodovat samotnou, a žít svůj život tak, jak chci.“

Dobry člověk. „Neřekla jsem ti to, protože jsem nechtěla, aby ses užírala žárlivostí, že se skvěle bavím, zatímco ty pořád ještě trčíš v posteli.“ Sevřela volant tak pevně, až jí zbělely klouby na ruku. „Snažím se nebýt nervózní. Totiž, vím, že tam budou všichni zabijáci, ale večer bude plný nejrůznějších příšer, tak jak poznám, které jsou nebezpečné a které ne?“

„Ty přece nemáš schopnost vidět skutečné zombie,“ připomněla jsem jí.

„To neznamena, že tam nebudou. Nejdřív jsem Frostymu řekla ne, ale zeptal se mě: *Copak bych tě někdy vystavil nebezpečí, ženská?* A já na to: *Jak to mám vědět. Celou dobu, co spolu chodíme, žiješ dvojitý život.* A on řekl: *Ty chceš, abych se ti znovu omluvil, že?* A já: *Každý den po zbytek tvého života.* A on měl tu drzost řehtat se, jako bych snad žertovala.“

Potlačila jsem vlastní smích. „Takže... jaký máš kostým?“

„Sexy Červenou Karkulku, přímo k sežráním.“

„Nechej mě hádat. Frosty jde za velkého zlého vlka.“

„Co jiného? Určitě si myslí, že bude strašně legrační, když na mě bude cvakat zuby a říkat: *Moje milá, já tě sežeru.*“

Při té představě jsem potřásla hlavou. „A ty mu řekneš, aby to dokázal, že?“

„Líbí se mi, že mě tak dobře znáš.“

Zabočila na klikatou šterkovou cestu lemovanou z každé strany řadou stromů, které právě shazovaly listy. Když alej skončila a kolem cesty se začala vlnit pole, objevila se na obzoru Coleova posilovna pro „vznešené hřebce“. Byla to velká červená stodola, která vypadala, že se každou chvíli zřítí. Ve skutečnosti by ale vydržela vojenskou invazi.

„Proč máte tělocvičnu na místě, kde dávají lišky dobrou noc?“ podivila se Kat a zastavila.

„Z mnoha důvodů.“ Třeba proto, že zabijáci sem přicházejí v kteroukoliv denní i noční hodinu. Někdy jsou v takovém stavu, že se nesmí ukázat na veřejnosti. I proto, že tu bylo obrovské množství zbraní.

Na příjezdové cestě stálo víc aut než obvykle. Zamračeně jsem vystoupila z auta do chladného dne. Pootevřenými dveřmi bylo až ven slyšet nadávky, sténání, a dokonce i skandování. „Pojďme,“ zrychlila jsem.

Zastavila jsem se ve dveřích a vytřeštila jsem oči. Předpokládala jsem, že jen Cole, a ještě možná extra oddaní Frosty a Bronx budou ochotni vzdát se svého volného dne.

Kat narazila do mých zad a ztuhla. „Panebože, štípní mě,“ zašeptala zbožně.

Byli tu všichni zabijáci v celé své slávě. Ve vzduchu bylo tolik testosteronu, že by to dokázalo probudit i zcela zmrzlé srdce. Většina kluků si sundala tričko a předváděla svoje bronzové svaly – zdokonalené nejen zvedáním činek, ale i zabíjením nepřátel. Všude, kam jsem pohlédla, bylo vidět úděsné jizvy, sexy tetování a piercing, a dokonce i zařízení k výkonu trestu domácího vězení.

Blondatý a děsivě krásný Frosty bušil do ubohého, bezbranného boxovacího pytle. Drsný a tvrdý Bronx se rozkročil a pevně držel boxovací pytel na místě. Na světě neexistovala síla, která by s ním pohnula. Dokonce ani Frosty by to nedokázal. Collins běžel na běžeckém pásu a Cruz zvedal činky.

A Cole? No, ten boxoval v ringu s holkou, kterou jsem neznala.

U ringu stál neznámý kluk, který ty dva pozoroval. Ostatní holky v místnosti byly Mackenzie – Coleova nespoutaná expřítelekyně – a Trina, holka, o které si Kat myslela, že o prázdninách svedla Frostyho, a přestože to nebyla pravda, pořád jí ještě neodpustila.

Já to taky nechápu, mě se na to neptejte.

Trina na mě zamávala a já jsem jí zamávala zpátky, ale moje pozornost se hned vrátila ke Coleovi. Zlehka se ohnal po neznámé dívce. Skrčila se, ale rychle se zase napřímila a máchlá po něm. I on se skrčil, a když po něm znovu švihla, chytil ji za pěst a mrštil jí o své tvrdé tělo, čímž ji účinně znehybnil.

Zazubila se na něho, věnovala mu pohled plný suverénní sebejistoty a ženské lsti – a zůstala, kde byla, očividně šťastná, že tam je. Kluk, který chodí s jinou holkou, by ji okamžitě pustil a ustoupil od ní. Cole sice ztuhnul a pohled mu ztvrdl jako skála, ale i on zůstal, kde byl, a svým způsobem se na ni taky zazubil.

Nebyla jsem si jistá, co to má znamenat. Věděla jsem jenom, že se mi to nelíbí.

Je čas na pár povzbudivých slov, Ali, řekla jsem si. Trénuje i ostatní holky. Dokonce se na ně i usmívá. Nic v tom není. Není na tom nic sexuálního.

No jasně, bláznivou Ali to ale nepřesvědčilo (ano, mám spoustu osobností). *Nepřijel pro tebe, protože nechtěl odejít od téhle holky.*

Zavrtěla jsem hlavou. Byl můj, byl mou hračkou, a já jsem se o něj odmítla dělit.

Ale co když chtěl, abych se o něho dělila?

Ne! Proč jsem tak hloupě nejistá? Cole přece takový není.

„Kotě,“ zacvrlikal Frosty trochu víc než jen překvapeně. „Jak jsi mě našla?“

Kat zvedla bradu a zůstala stát jako zosobnění uražené pýchy. „Nefandi si. Nejsem tu kvůli tobě. Ale jen abys věděl, využila jsem své fenomenální detektivní znalosti a spojila je s Alinými nevalnými navigačními schopnostmi. Bez urážky,“ otočila se ke mně.

„V pohodě.“ Nevalné bylo víc, než jsem si zasloužila.

„Nebuď taková, holčičko,“ odvětil a odmotal si z rukou pásku. „Vždyť víš, že bych tě svezl svým Frosty Expresem. Stačilo říct.“

Bronx zakoulel očima. Několik ostatních kluků se uchechtlo.

Cole zaměřil pozornost naším směrem. Naše pohledy se setkaly a jeho fialové oči provinile potemněly.

Připadal si provinile? Čím se provinil? Ať byla odpověď jakákoliv, určitě se mi nebude líbit.

Nenapochoduju do toho ringu.

Neodtrhnu ty dva od sebe.

Nezmlátím je na hromadu.

Odstrčil tu holku od sebe. Zarazila jsem se. Čekala jsem a doufala ve vidění. Už jsem se uzdravila. Věci by se měly vrátit do normálu. Ale uplynul okamžik a po něm další.

Normálnost se dosud neobnovila.

Špetka obav se smísila se štipcem žárlivosti a recept na trable byl na světě.

Nový kluk potichu pískl a já jsem obrátila svou pozornost k němu. Sřetli jsme se očima a v příští vteřině okolní svět zmizel. Stalo se to, co jsem chtěla prožít s Colem –

– byli jsme v mém pokoji a stáli jsme vedle postele. Ne, leželi jsme na posteli. Jednoduše jsem ho na ni povalila. Jednou rukou jsem ho držela za hlavu a druhou jsem ho začala svlékat. Pak jsem si jazykem začala razit cestu dolů po jeho hrdle. Vy-
dávala jsem přitom zvláštní hrdelní zvuky, jako bych se jeho chuti nemohla nabažít a toužila mít víc –

„– Ali!“ vykřikl Cole.

Zamrkala jsem a vidění se rozplynulo.

Cole se zatvářil napjatě. „Co se to právě stalo?“

„Páni,“ otočil se Frosty k tomu novému klukovi. „Tvůj mozek právě dostal malou ochutnávku. Něco takového jsem naposledy viděl, když Cole poprvé uviděl Al – a ehm, no, nevádí.“

Nový kluk na mě podezřívavě a vztekle zíral.

Klopýtla jsem pár kroků vpřed. Nemohla jsem uvěřit, že jsem právě v duchu podvedla Colea. A ve velkém stylu.

„Cole se na něco ptal,“ zakrákal ten nový kluk. „Co se to právě stalo?“

Takže to vidění měl i on. *Ne. Ne, ne, ne.* Co to mělo znamenat? Tak silné spojení jsem nikdy nezažila s nikým jiným než s Co-
lem. Proč se stalo tady? Proč s tímhle klukem?

„Já mám lepší otázku,“ ozvala se nová dívka se sladkým jižan-
ským přízvukem. „Představí mě někdo nově přichozím?“

Musím zajistit, aby se tohle vidění nikdy neuskutečnilo. Nesmí se uskutečnit. Znamenalo by to totiž, že jsme se s Co-
lem rozešli. Znamenalo by to, že nový život, který jsem si pro sebe
vysnila, se zhroutil a shořel.

V Coleově obličejí zacukaly svaly. „Veronico, tohle je Ali. Ali,
Veronica. Je jedním ze zabijáků z Atlanty. Alina kamarádka je Kat.“

„To je moje holka,“ dodal Frosty a domýšlivě si zabušil na
hrud.

„Sni dál,“ zavrčela Kat.

Zabředli do vášnivé hádky.

„Veronica je další Coleova ex,“ neopomněla si přisadit Mac-
kenzie.

Á, *panebože, ne!*

„Nejenom jeho ex,“ doplnila Veronica a nabídla mi úsměv
stejně sladký jako její hlas. „Jsem jeho oblíbené děvče.“

Ztuhla jsem a čekala, že Cole řekne něco jako: *Vlastně, Ali je
moje oblíbené děvče – a není moje ex.* Ale nic takového neřekl.

„Ráda tě poznávám,“ šeptla jsem a snažila se potlačit vzrůstající paniku.

Kdysi jsem si myslela, že neexistuje krásnější dívka než Mackenzie. Teď jsem zjistila, že jsem se mýlila. Veronica toho byla důkazem. Byla ještě mnohem krásnější. Měla dokonale opálenou kůži, tmavé, lesklé a úžasně rovné vlasy, které jí spadaly na ramena, a světle zelené oči.

Mackenzie měla taky tmavé vlasy, ale vlnité, a tmavě zelené oči. Kdybychom se my tři postavily vedle sebe, nebylo by těžké uhodnout, která z nás se vymyká. Já jsem měla vlnité vlasy, ale tak světlé, že by se daly klasifikovat jako babiččiny šediny, a oči tak modré, až vypadaly strašidelně.

Veronica povytáhla jedno ze svých dokonale upravených obočí. „Takže ty jsi ta neblaze proslulá Ali Bellová, jo? Dívka se schopnostmi, které nikdo nedokáže vysvětlit?“

Měla jsem schopnost vidět krevní hranice, které jsme rozlévali kolem domů. Byla to směs chemikálií, které zombie nedokázaly překročit. Moje tělo se někdy stávalo živoucím ohněm, takže jsem dokázala během vteřiny spálit každou zombii, které jsem se dotkla, zatímco ostatní zabijáci uměli rozsvítit jen své dlaně a k dosažení uspokojivého výsledku potřebovali několik minut. Někdy jsem taky viděla do budoucnosti.

Nebyla jsem si jistá, proč jsem měla tyhle schopnosti a proč jsem se díky nim lišila od ostatních. Moje zabijácké geny nebyly o nic lepší než jejich.

„Ano,“ přikývla jsem. Cole se na mě ani nepodíval. Proč se na mě nepodíval? „To jsem já.“

Veronica sklonila hlavu k rameni, a ještě důkladněji si mě prohlížela. „Použila jsi některou z těch schopností na mého přítele?“

Snažila jsem se vymyslet nějakou odpověď, ale nic mě nenašlo.

„No a co, i kdyby?“ vstoupila mezi nás Kat, která mě vždycky uměla podržet. „Má toho, co tu šéfuje, omotaného kolem prstu, takže si může dělat, co chce a kdy chce.“

Já jsem tu holku zbožňovala.

Ve Veroničině sladkosti se objevil jízlivý ostěn. „Colea Hollanda si nikdo okolo prstu neomotá.“

Cole nechal obě poznámky bez odezvy a vyskočil z ringu. „Později, Ronny. Trénuj beze mě.“

Ronny? Takovou vřelou přezdívku měl i pro Mackenzie. Občas jí říkal Kenz. Nesnášela jsem je obě.

Přistoupil k běžeckému pásu, pokynul mi, abych přišla blíž, a stiskl několik tlačítek. „Než začneš trénovat v ringu, musíš znovu zapracovat na své vytrvalosti. Prosím, hlavně se – a to zdůrazňuju – nepřepínej.“

Přišla jsem k němu. „S tou vytrvalostí máš samozřejmě pravdu. A nemusíš se bát, rozhodně nemám v plánu se nějak přepínat. Ale ze všeho nejdřív si musíme promluvit.“

Pořád se na mě ještě nepodíval. „Evidentně jsi prožila vidění s Gavinem.“

S Gavinem? Tak se jmenoval kluk, kterého jsem právě v duchu sexuálně zneužila? „A-ano. Ale o tom s tebou mluvit nechci. Ta holka, ta Veronica –“

„Co jsi viděla?“

„Já, no, ehm...“ Nemohla jsem mu to říct a zároveň jsem mu nechtěla lhát. Takže co mi zbývalo? „Opravdu na tom záleží? Stejně k tomu nikdy nedojde.“ Nedovolím to.

„Záleží na tom. Vyplní se to. A oba to víme.“ Cole bez jediného slova odešel – a na mě už se ani neohlédl.

Sledovala jsem ho, dokud nezmizel v šatně. Srdce mi úzkostlivě bilo. Zvlášť, když ho Veronica – Ronny – následovala. Ve dveřích se zastavila a ohlédla se.

Jen aby se na mě ušklíbala.

ZÍTŘEK UŽ NEJDE VRÁTIT

Zatímco jsme s Kat běžely na běžících pásech a já se snažila nedělat si starosti ohledně vidění, které jsem prožila s Gavinem, ani s Coleovým chováním před a po tom vidění, babička mi koupila ohromnou nadýchanou modrou róbu. A ne, nekoupila ji v bazaru. Lesklá obludnost měla krajkový korzet a pruhovanou sukni. Korunou všeho byl černý klobouk.

Nebyla jsem si jistá, co jsem měla představovat – nejspíš jižanskou krásku a zhulenou čarodějkou v jednom.

Za normálních okolností bych večer nikdy neodešla z domu v barevném oblečení. A nikdy v ničem takhle šíleném. Ráda jsem se schovávala ve stínech. Musela jsem. Dnes večer jsem ale učinila výjimku.

Chtěla jsem, aby mě Cole viděl v něčem jiném než v tílku a kraťasech, ve kterých mě vidal posledních pár týdnů – nebo v cvičebním úboru, jak mě viděl dnes ráno. Chtěla jsem, aby se mu při pohledu na mě rozzářily oči, aby mi celý večer skládal komplimenty a aby ze mě nedokázal odtrhnout ruce. Chtěla jsem tančit. Chtěla jsem se smát. Chtěla jsem, aby mě políbil. A hlavně jsem se chtěla přestat znepokojovat kvůli Veronice alias Ronny.

Dnes večer jsme nesměli bojovat, ale já jsem si i přesto kolem stehna upevnila pás s dýkami. Bez nich nikdy z domu neodcházím.

Vrtalo mi hlavou, jaký kostým si vezme Cole. Neprozradil mi

to. No, určitě to bude něco jiného než nemravná sestřička, o které se v žertu zmínil.

Oblékla jsem si šaty, zapnula všechny knoflíčky a háčky a chvíli jsem se pozorovala v zrcadle. Nebylo to špatné, spíš naopak, bylo to docela hezké. Škoda, že mě nemohli vidět rodiče. Určitě by –

Zahnala jsem tu myšlenku dřív, než se mohla plně rozvinout. Rozplakala bych se.

Na tváři jsem ucítila něco teplého a vlhkého. Skvělé. Už jsem brečela.

Telefon mi pípnutím oznámil, že mi došla zpráva. Hřbetem ruky jsem si setřela slzy.

Svůdník Cole napsal: Promiň, Ali, ale dělat si s tebou plány na dnešní večer byla chyba. Potřebuju pauzu. Zůstaň doma a zítra si promluvíme.

Než mi to došlo, musela jsem si tu zprávu přečíst třikrát. Sakra, on potřebuje pauzu? Vážně?

Od čeho? Chtělo se mi křičet. A co přesně to znamenalo, že „potřebuju pauzu“?

Vzteky a zklamání mě rozpalovaly doběla.

Odepsala jsem mu: PROČ? Co se to s tebou děje? Nemáš dost odvahy, abys mi zavolal? Tak by to ve vztahu mělo FUNGOVAT.

Uplynula minuta, dvě, tři. Neodpověděl.

Mrštila jsem telefonem přes celou místnost a pak jsem se k němu rozběhla. Musela jsem se ujistit, že jsem nerozbila displej.

Co měl sakra v plánu dělat během té „pauzy“?

A s kým to chtěl dělat?

To snad není možné.

Telefon znovu zapípal. S tlukoucím srdcem jsem zkontrolovala displej.

Rafan psala: Kde jsi?

Vztekle jsem ťukala do klávesnice: Doma.

Rafan vyzvídala: Ty jsi Colea pustila k vodě?

Odpověděla jsem: Ne. On mě.

Rafan na to: EHM, JE TADY. Zrovna přišel.

Počkat, počkat, počkat. On potřeboval pauzu ode mě?

Jo. Muselo to tak být. Věděl, že mi Kat napíše. Věděl, že zjisťím, že šel do Hearts beze mě.

A bylo mu to jedno.

Celá jsem se trásla, když jsem psala: Co dělá?

Rafan odepsala: Mluví s Lucasem, Veronicou a tou courou Trinou. A viš, co má na sobě? Má kostým, kterým říká, že je kdovíjaký drsňák – nemá totiž žádný kostým.

Zase ta Veronica.

Se skřípěním zubů jsem vyfukala: Řekl mi, že si ode mě potřebuje dát pauzu.

Rafan zareagovala: COŽE? Já mu dám pauzu – do obou nohou!! Ale nejdřív ho budu špehovat.

Během příští hodiny jsem od Kat obdržela téměř patnáct zpráv.

Mluví s Frostym.

Vyšel odkudsi ze stínu s Justinem S – co to má znamenat? Nechal Frostyho vykopnout JS z klubu. Nebylo to příjemné (pro JS).

Prohrábl Veronice vlasy. Smála se a já bych jí nejraději zarazila zuby až do krku (nezapomeň na můj zítřejší bojový trénink!)

Přinesl té courě Trině drink.

Přinesl Lucasovi drink.

Vzrušeně diskutuje s Gavinem.

Odchází od Gavina (já toho C nenávidím, opravdu, ale rozhodně má hezký zadek)

Říká mi, abych ho přestala pronásledovat.

Říká mi, že ví, co dělám, a rozčiluje se, když ho ignoruju.

Pořád ho ignoruju, a tak jde pryč.

Říká Frostymu, ať si mě hlídá (copak je to možné?)

Čím dál tím rozčilenější jsem seběhla ze schodů. Důvěřovala jsem Coleovi, někdy jsem mu dokonce důvěřovala víc než sobě. To ale neznamenalo, že zůstanu tady a nechám ho udělat si „pauzu“, aniž by si o tom se mnou promluvil.

Babička stála u dveří a rozdávala poslední cukroví strašidylku, kovbojovi a Šmoulovi.

„Babi,“ oslovila jsem ji, hned jak zavřela, „mohla bys mě, prosím, odvézt od klubu? Cole tam na mě čeká,“ spěšně jsem ji ujistila. „A taky Frosty a Kat.“

Zamračila se na mě. „Myslela jsem, že tě Cole vyzvedne.“

„Já jsem si to myslela taky,“ řekla jsem trochu hořce.

„A co,“ ztišila hlas do vyděšeného šepotu, „ty příšery?“

„Nemusíš si dělat starosti. Podle toho, co vím, se dnes neobjeví. A kdyby, tvoje auto chrání krevní hranice. Nedostaly by se k tobě.“

Smutně a zároveň láskyplně se usmála. „Nebojím se o sebe, drahoušku, ale dělá mi starosti, že nedokážu pomoci tobě.“

Aha. „Babičko, mým úkolem je chránit tebe.“

Smutek ji opustil a zůstala jen láska. „No, tak by to být nemělo, ale dnes to nebudeme řešit. Bude se v tom klubu pít?“

Babičce bych nelhala. „Ano, ale já ne a Cole taky ne.“ Alkohol snižoval úsudek a on bral své povinnosti vůdce vážně. A já? Já jsem viděla, jak alkohol zničil mého tátu, a proto jsem se podobnému osudu rozhodla vyhnout.

„No, koupila jsem ti ten...“ Kývla k mým šatům.

Jaké přídatné jméno hledala? Enormní? Nezapomenutelný? Kolosální?

„... jedinečný kostým,“ dokončila, „a chci, aby ses v něm ukázala, vypadáš nádherně.“

„Děkuju. Ale, ehm, co vlastně představuje?“

„No přece Alenku v říši divů, ty hloupá. A ten klobouk dáš Coleovi, aby mohl být tvým potrhlým Kloboučníkem.“

„Takže mě tam odvezeš?“

Vzdychla a přikývla. „Odvezu.“

Radostně jsem ji objala. „Děkuju, děkuju, a ještě tisíckrát děkuju!“

Za patnáct minut jsem vystoupila z jejího auta a babička odjela. Přišla jsem ke vchodu do klubu a řekla ochrance u dveří Coleovo jméno. Bez problémů mě pustili dovnitř – až na řadu lidí, kteří se zoufale snažili dostat dovnitř a teď brblali, že já čekat nemusím.

Na stropě se otáčely barevné disco koule a vzduch naplněný cigaretovým dýmem se dal krájet. Všude byli lidé a všichni v kostýmech. Kostýmy většiny dívek měly společného jmenova-

tele: nestydatost. Byla tu nestydatá čertice, nestydatá víla, nestydatá čarodějka. Připadala jsem si mezi nimi až příliš oblečená. Kluci se výběrem vhodného kostýmu nijak netrápili. Zahlédla jsem tričko vyrobené z lepenky, tógu pokreslenou chechtajícími se vaflemi, klaunské kalhoty s kovbojskými botami. Hlasitá hudba řvala a podněcovala horečnaté pohyby tanečníků. Vyšla jsem nahoru po schodech do VIP sekce a svou širokou sukni jsem po cestě podrazila nohy jen třem lidem. Nízký počet nehod jsem považovala za vítězství.

Rozhlédla jsem se kolem a uviděla obličej, které znám z tělocvičny, plus několik dalších.

Kde byl Cole?

Po chvíli si mě všimla Mackenzie Loveová. Na sobě měla sporé černé šaty s barevnými pavími pery na ramenou. Přistoupila ke mně. „A hele, Ali Bellová. Ráda bych ti řekla, jak skvěle vypadáš, jen kdybych našla způsob, jak by to mohlo vyznít upřímně. A co vlastně představuješ?“

Ponížením se mi rozhořely tváře. „Ty to nepoznáš?“ zeptala jsem se kritickým tónem, jako bych naznačovala, že je idiot. „Páni. Je mi tě líto.“

Zbledla a oddusala pryč.

„Nová hra v pití, hrají všichni,“ zvolal ten nový kluk, Gavin. Blondatý a pohledný – v kostýmu kuplíře – byl obklopený huffem sexy hnědovlasých upírek. „Kdykoliv někdo promluví, musí si dát panáka!“

Všichni začali opilecky skandovat.

„A v mezičase, kdyby se chtěl někdo pomuchlovat,“ vykřikla jedna upírka, „jsem k dispozici.“

Za halasného povzbuzování ji Gavin začal líbat.

Pak políbil dívku vedle ní. U obou použil i jazyk.

Přihlížela jsem tomu s odporem. To vidění muselo být mylné. Do takového kluka bych se nikdy nezamilovala. Byl krásný, to ano, to se mu nedalo upřít. Ale ne. Prostě ne.

„Ali!“ přiběhla ke mně Kat a radostně mě objala. Byla to ta nejroztočilejší Červená Karkulka, jakou jsem kdy viděla. Na sobě měla něco červeno-černo-bílého, co se stěží dalo označit jako šaty a co těsně obepínalo všechny její křivky. Tylová sukýnka jí sahala těsně pod zadek a až ke kolenům si vytáhla bílé podkolenky. „Dokázala jsi to!“

Než jsem stačila odpovědět, objevil se u nás Cole, popadl mě za ruku a odtáhl mě stranou.

Hodila jsem po ní pohled, který říkal: „Teď si to slízne!“ Ukázala mi vztyčené palce, ale to už mě Cole zatahl do potměného kouta a já jsem ji ztratila z dohledu. Přitiskl mě ke zdi, opřel se o ni rukama a uvěznil mě tak ve svém objetí. Obklopil mě jeho žár a omámila mě jeho vůně.

Ale ne. Tentokrát jsem nemohla v jeho náruči roztát.

„Co tady děláš?“ vyžadoval mou odpověď.

Jak se opovažoval mluvit se mnou takovým tónem? „Strašně se na tebe zlobím.“ Zabušila jsem mu pěstmi do hrudi.

Přestal se chovat agresivně a ukázal něžnou tvář. „Já vím. A máš na to právo.“

„Vykašlal ses na mě. Dovolil sis mi tvrdit, že si ode mě potřebuješ odpočinout.“

„Ano. Ne.“ Přejel si dlaní po obličejí. „Ale ne od tebe. Nechápeš to.“

„Jasně že to nechápu! Pitomče! Nenamáhal ses mi to vysvětlit. Ignoroval jsi mou zprávu.“

Hleděl na mě a zase v něm začal bublat vztek. „Chtěl jsem být s tebou, opravdu chtěl, ale nemohl jsem si dovolit sem nepřijít, protože dnes večer dělám řidiče.“

„A to jsi mě nemohl vzít s sebou? Protože, a teď tě cituju, dělat si se mnou plány na dnešní večer byla chyba?“

„Byla. Nechtěl jsem tě tu, protože vím...“

„Co?“ naléhala jsem, když se zarazil. Znovu jsem ho praštila.

„Gavin je tady, víš?“ zamračil se a vztekle vycenil zuby. „Nechci tě vidět v jeho blízkosti, rozumíš? Chápeš to už? Potřeboval jsem si udělat pauzu od své žárlivosti. Dokud jsi blízko něho, nemám klid.“

Jak je možné, že jsem ho chtěla praštit i políbit zároveň?

Odpověď jsem samozřejmě znala. I já jsem bojovala se zelenookou příšerou. „Přísahám, že nemáš sebemenší důvod žárlit.“

Svěsil ramena. „Já to vím, teoreticky, a omlouvám se za svoje chování. Nikdy jsem nic takového necítil a nevím, jak s tím naložit. A kdybys s ním měla prožít další vidění...“

Natáhla jsem ruce, položila jsem mu je na zátylek a hrála si s konečky jeho vlasů. „Nic by se nezměnilo. Moje city by zůstaly

stejně. Ale myslím, že si musíme promluvit o tom, co jsem viděla. I když bych na to nejradši zapoměla.“

„Je to zlé, že?“ zachraptěl.

Přikývla jsem. Najednou jsem nedokázala mluvit.

„Pak na to nejsem připravený.“

Denodenně čelil příšerám, ale tohle na něj bylo moc? *Ale, Cole. Co mám s tebou dělat?* „Takže mi budeš věřit? Budeš věřit tomu, co k tobě cítím?“

Než přikývl, chvíli to trvalo. Byl to trochu škrobený souhlas, ale souhlas to byl.

Usmála jsem se na něho.

On se usmál na mě. Přejel mě pohledem od hlavy k patě a pak ztěžka přimhouřil víčka. „Mimochodem, vypadáš tak sladce. Netušíš, jak moc bych se chtěl dostat pod tu sukni.“ Chraplavě dodal: „Přál bych si mít dost času, abych ti to dokázal.“

Á.

Panebože.

„Babička mi řekla, že ten klobouk je pro tebe. Já jsem Alenka v říši divů a ty jsi můj potrhlý Kloboučník.“

Se smíchem si vzal klobouk a posadil si ho na hlavu.

„Takže, co máš na práci, že nemáš čas dostat se mi pod sukni?“ Přesunula jsem své dlaně k jeho srdci a počítala údery jeho srdce.

Jeho rysy ztvrdly a z výrazu mu vymizely veškeré emoce. „V tomhle musíš zase ty věřit mně.“

V duchu mě okamžitě napadlo tisíc otázek, ale všechny jsem je ignorovala. Jak naznačoval jeho tón, nemohla jsem chtít, aby mi důvěřoval ohledně vidění, kdybych mu sama neprojevila stejnou důvěru ohledně jeho záležitostí. Ať to bylo cokoliv. Kromě toho, mohl klidně lhát a vymýšlet si pro své chování nejrůznější výmluvy. On to ale neudělal. Nebyl takový. Buď řekl pravdu, nebo nic. To se mi na něm vždycky líbilo.

„Máš pár minut volna?“ zeptala jsem se šeptem.

Sevřel do pěstí dvě hrsti mých vlasů, pevně a nesmlouvavě, a držel mě těsně u sebe. „Pro tebe?“ Panika, kterou jsem včera večer prožívala, se na vteřinu, dvě vrátila, ale pak mě Cole něžně políbil a šeptl: „Kdykoliv.“

„Hej, Cole,“ ozval se hlas. Zpoza rohu vykukla hlava. „Odcházím s Kirou a Jane a –“

Otočila jsem se a můj pohled se setkal s Gavinovým.

Svět zmizel. Cole zmizel –

– bylo jen teď a tady. Spolu s Gavinem jsem zase byla ve svém pokoji, na mé posteli. Ležela jsem na Gavinovi. Jednu ruku mi zapletl do vlasů a druhou sjel pomalu dolů, položil mi ji na zadek a nutil mě třít se o něho, tvrdě... tvrději –

– tiché zavrčení mě vrátilo zpátky do současnosti. Ke Coleovi. To zavrčel on.

„Jo, ehm, tak já už jdu,“ zadrmlil Gavin a zmizel.

Cole a já jsme dlouho zůstali tiše stát na místě.

„Viděla jsem...“ spustila jsem a ze všech sil jsem se přitom snažila působit klidně. Tvrdila jsem, že i kdybych s Gavinem prožila další vidění, nic by se nezměnilo, a teď jsem se modlila, abych se nemýlila. „Bylo to stejné jako poprvé.“ Jenom trochu barvitější.

„Nic mi neříkej,“ houkl. „Dnes ne.“

„Cole –“

„Dnes ne, Ali. Prosím.“ S těmi slovy ode mě dnes už podruhé odešel.

Po zbytek noci mě pozoroval z dálky. Aspoň že si na hlavě nechal ten klobouk.

Jak dny ubíhaly, náš vztah se pomalu rozpadal.

Cole se mi každý den víc a víc vzdaloval. Kdykoliv jsem si s ním chtěla promluvit o Gavinovi a vidění, odsekl: „Teď to nechci slyšet.“

Pokusila jsem se mu důvěřovat, jak mě žádal. Opravdu jsem se snažila. Ale metoda cukru a biče mě unavovala. I když nikdy nešetřil chválou na mou adresu, rozhodně se ze mě za posledních pár týdnů nestala sebejistá osoba. Zvlášť ne v oblasti lásky.

Měla bych mu znovu zavolat?

Jak se má v tomto případě chovat hodná holka? Kdy mě začne považovat za stíhačku?

Věděla jsem, že ho kromě mého vidění s Gavinem trápí ještě něco jiného. V těch několika málo případech, kdy jsem ho zahlédla, mi připadal velmi odtažitý a dokonce přepadlý. A proč ta panika? Ale kdykoliv jsem s ním o tom chtěla mluvit, umlčel mě a odkračel pryč.

Nebyla jsem si jistá, jak dlouho ještě vydržím čekat na vysvětlení jeho podivného chování, než se začnu mlátit do hrudi jako gorila a vztekle přitom vrískat.

Nakonec mi přestal brát telefon. Jeho odpovědi na moje zprávy byly krátké a úsečné – pokud se ovšem vůbec namáhal odpovídat. Přestal chodit k panu Ankhovi a už ani necvičil ve vlastní tělocvičně.

Možná mu Gavin pověděl, co bylo v tom vidění a Cole se rozhodl na mě vykašlat.

Panebože! Ne! Vsadím se ale, že to bylo ono. Sakra! Měla jsem se mu přiznat sama. Měla jsem si prosadit svou a přinutit Colea, aby mě vyslechl. Snad bych ho dokázala přesvědčit, že bych raději zemřela, než bych dovolila, aby se moje rty dotkly kterékoliv části těla toho odporného člověka.

Od Halloweenu jsem toho zabijáka z Geogie neviděla a neměla jsem tušení, co se stane, až se naše pohledy příště setkají. Jedna část mého já to ani vědět nechtěla. Druhá část to ovšem vědět potřebovala. Kdyby se to už znovu nestalo, mohla bych ujistit Colea, že došlo jen k náhodnému překřížení spojení – jo, dvakrát – a ve skutečnosti jsem měla lízat jeho a třít se o něj.

Co mám teď dělat?

S Kat jsem o tom mluvit nemohla. Měla své vlastní problémy a já jí nechtěla přidělavat další.

S Reeve jsem o tom taky mluvit nemohla. Nechtěla jsem riskovat, že se prořeknu.

Ani s babičkou jsem o tom nemohla mluvit. Právě ztratila svého manžela.

A nemohla jsem o tom mluvit dokonce ani s Emmou. Jí totiž líbání připadalo odporné.

Stýskalo se mi po dnech, kdy jsem si myslela totéž. Teď jsem v tom zůstala sama.

Zazvonilo, nahlas a pronikavě, a hodina skončila. Postavila jsem se na své roztřesené nohy a sebrala z lavice sešit a tužku. Na začátku dne jsem se setkala s novým ředitelem Asherovy střední, starším černým mužem s laskavými očima – což byla příjemná změna oproti minulé ředitelce, královně ledových srdcí. Odevzdala jsem všechny úkoly, které mi učitelé za dobu léčení mého zranění poslali, a dohnala jsem veškeré učivo.

„Jsem ráda, že jsi zase ve škole a vévodiš mým domácím úkolům, Ali Bellová,“ zavolala na mě paní Meyersová, když jsem vycházela ze třídy.

To byla pravda. V období, kdy mě zcela pohltil Cole, jsem se úplně přestala zajímat o své známky. Teď jsem popadla telefon a poslala zprávu babičce.

Dostala jsem jedničku z písemky z tvůrčího psaní! Psala jsem ji doma a bylo příjemné vědět, že čas a námaha, kterou jsem do ní vložila, se mi vyplatila.

Za pár vteřin přišla odpověď. Jedničku? WTF!

Zamžourala jsem. Určitě jsem se přehlédla. Ale ne, písmena se nezměnila.

Napsala jsem: Babičko, víš, co znamená WTF??

Odpověděla: No jistě, ty hloupá. To znamená: „Well, that's fantastic.“ Teda: „To je super.“

Málem jsem vyprskla smíchy. Mám tě ráda!

Napsala mi: I já tě mám ráda. Ale teď se vrať zpátky do práce.

Nacpala jsem si věci do skříňky a vydala se do jídelny. Po cestě jsem narazila na Mackenzie. Viděla jsem ji asi tak stejně ráda jako onehdy v klubu, ale přesto jsem ji popadla za paži a přinutila ji zastavit.

Znechuceně se podívala na moje prsty, odporem zkroutila rudé rty a vztekle se mi vytrhla. Naštěstí ale neodešla, a já jsem jí za to byla vděčná.

„Co chceš?“ vyštěkla.

To byla ale roztomilá holka! „Kde je Cole?“

„Proč se ptáš mě? Copak ho hlídám?“

„Prostě mi řekni, kde je,“ zaskřípala jsem zuby.

„Je pryč.“

„Jak to myslíš, že je pryč?“ Odešel bez rozloučení? Zase?

„Copak to slovo má ještě nějaký jiný význam?“

Neprašti ji. Nemůžeš si dovolit, aby tě vyloučili. „Co má Cole s tou Veronicou? Jsou si velice blízcí. Zajímalo by mě, jak dlouho se znají.“ Měla bych se o tom bavit s Colem a jedinečně s Colem, ale zvědavost – a taky možná vztek – mě nutily pokračovat.

„Cole s ní chodil dřív, než jsme se my dva poznali. Slyšela jsem různé řeči, ale ani tak si nejsem stoprocentně jistá, proč se rozešli. A Cole mi to nikdy neřekl.“

Uklidni se. Něco v jejím tónu mi prozrazovalo, že mi něco tají. „Když se s tebou rozešel, jak to udělal?“

Hleděla na mě jako na brouka pod mikroskopem – rozpitvaného, připraveného na rozprodej orgánů. Pak odvrátila zrak, ale já si stačila všimnout soucitného záblesku. „Bylo to pár týdnů poté, co jsme se s Bronxem přestěhovali do jeho domu, a pár měsíců předtím, než ses ukázala ty. Odvedl si mě stranou, posadil si mě a oznámil mi, že je mezi námi konec. Byl to pro mě šok. Vždyť se den předtím choval, jako by byl do mě blázen. Aspoň mi to tak připadalo.“

Byla v šoku.

Jeden den byl do ní blázen, a na druhý den se s ní rozešel.

Uklidni se.

Zničehonic se u mě objevila Kat. „Tady jsi.“

Navzdory vlastním problémům mi určitě pomůže.

„Ale, ale. Ahoj, milá Kat.“ Mackenzie jí věnovala přeslazený úsměv.

Ty dvě nikdy nebyly kamarádky a pravděpodobně se jimi ani nikdy nestanou. Mackenzie, která vždy chránila „svoje“ kluky, se už mnohokrát pokusila zničit vztah Kat a Frostyho.

„Ahoj, Knoflíčku lásky,“ odvětila Kat a použila přitom stejné množství falše. Pak se otočila ke mně, zády k Mackenzie, jako by ji ta holka absolutně nezajímala. V bledém obličejí jí výrazně vystupovaly rudé rty, rozpraskané od toho, jak si je neustále žmoulala. „Rozhodla jsem se vynechat oběd i odpolední vyučování a jít domů. Večer tě vyzvednu a pojedeme spolu na zápas. Víím, že mi hodláš pár minut vysvětlovat, proč se mnou nemůžeš jít, ale ušetřím ti čas, protože tentokrát se z toho nijak nevymluvíš. Jdeš se mnou a basta.“

Otevřela jsem pus, ale ona mě jen políbila na tvář a odběhla dřív, než jsem stačila říct jediné slovo. „Co kdybych, já nevím, musela pomoci Coleovi?“ zavolala jsem za ní. Pár zabijáků každou noc hlídkovalo v ulicích, jen pro jistotu.

Kat se nenamáhalo ohlédnout.

„Cole tvou pomoc nepotřebuje. Nezapsal tě do rozpisu služeb,“ uchechtla se Mackenzie a odešla opačným směrem.

Cole mě stále nezapsal.

Roztřeseně jsem vešla do jídelny a zamířila ke stolu, kde jsem sedávala s Reeve a zabijáky. Už jsem byla skoro tam, ale vtom

jsem narazila do cihlové zdi. Nebo jsem si to aspoň myslela. Jak jsem ovšem záhy zjistila, nebyla to zeď, byl to Justin Silverstone.

„Uhni,“ zavrčela jsem.

Shlédl na mě svýma hnědýma štěněcíma očima. „Proč bych to dělal? Jsem přesně tam, kde chci být.“

„To je zvláštní. Já si totiž myslím, že stojíš na místě, kde bys mohl dojít k úrazu.“ Na jeho nevinný výraz mu neskočím. Už ne. Kdyby mě využil k získání informací pro Animu. Možná že se dokonce podílel na zničení našeho domu. Kdoví, co měl zase za lubem.

„Dej mi ještě šanci, rád bych ti to vysvětlil ze svého pohledu, Ali. Prosím. Nemám nic společného s –“

„Dej mi pokoj.“ Ukročila jsem stranou. Chtěla jsem ho obejít, ale pak jsem se zastavila, protože mě něco napadlo. „Nejdřív mi odpověz na otázku. Telefonoval jsi v sobotu večer Coleovi?“

Nasadil bezvýraznou masku – stejnou, jakou v poslední době nosil Cole. „Ne. Proč?“ Kdyby se mu dalo věřit, musela bych si myslet, že se mi o jejich rozhovoru jenom zdálo. Moje mysl byla opravdu v háji.

„O tom se s tebou nehodlám bavit.“ Odkráčela jsem ke stolu a posadila se prudčeji, než jsem měla v úmyslu.

„Co Justin chtěl?“ zeptal se Frosty, který vypadal, že je připravený spáchat mým jménem vraždu.

„Pokecat si o starých časech.“

Bronx si přešel jazykem po zubech. Byl to jeho způsob, jak mi říct, že souhlasí s Frostym a je schopný tomu klukovi zásadním způsobem upravit fasádu. S vlasy, které už neměl obarvené na zeleno, ale na modro, a které mu trčely na všechny strany, s piercingem v obočí a ve rtu – a, jasně, s tetováním, které mu vykuovalo pod okrajem trička – neměl problém vyděsit většinu lidí.

Frosty si překřížil paže. „Mám mu zlomit nos?“

„Tvoje nabídka mě velice těší,“ usmála jsem se na něj. Byla jsem ráda, že mám takové odhodlané ochránce. „Ale pokud by mělo dojít k lámání nosu, udělala bych to sama.“

„No, kdybys změnila názor...“

„Dám ti vědět.“ Rozbalila jsem svačinu, kterou jsem si přinesla z domu – housku se smetanovým sýrem – a přemýšlela jsem, kam se poděl Cole, co dělal a jestli by tenhle den mohl být ještě horší, než je.

To byla ale pitomá otázka, řekla jsem si v ten večer. Samozřejmě že by mohl být horší.

Kolem páté dorazila do Birminghamu studená fronta a v osm jsem se navzdory svému zimnímu oblečení cítila jako rampouch. Choučila jsem se na otevřené tribuny stadionu mezi Kat a Reeve. Ani jedné z nich zjevně mrazivá teplota nevadila. Obě nadšeně vyskakovaly ze svých sedadel a hlasitě skandovaly. Tygři totiž zrovna poprvé skórovali.

Na začátku druhé čtvrtiny Kat prohlásila: „Tak, podívejte. Jsem víc než kdy jindy naštvaná na Frostyho. Možná už mu nikdy neodpustím.“

„Proč?“ zeptala jsem se. Byla bledší než ve škole a přes vzrušení ze hry měla trochu skelný pohled. „Co ti provedl?“

„Včera v noci se líbal s nějakou děvkou – rovnou v naší zahradě.“

„Á, Kat. To je mi líto.“

„Ten had!“ zvolala Reeve. „Zaslouží si umřít tisícerými bolestivými smrti.“

Kat přikývla a řekla: „A to ještě není to nejhorší. Vysadil ji na hřbet jednorožce a odjel s ní do duhy. Mě nikdy do duhy nevzal.“

Počkat. „O čem to mluvíš?“

„O mém včerejším snu,“ prohlásila bez uzardění a usrkla si horké čokolády.

„O tvém snu?“ Reeve zavrtěla hlavou. „Jsi na něho naštvaná víc než jindy kvůli tomu, co se ti zdálo?“

„Hej! Já se ve svých snech chovám slušně,“ opáčila. „A on by měl taky. A jestli nemůže, musí se mi omluvit a přinést mi víc než jen kytici mých oblíbených květin.“

„On ti fakt přinesl květiny?“ Ohromeně jsem na ni zamrkala. „Za to, co ti provedl ve snu?“

„No, jasně? Ty bys to neudělala?“

V současné době jsem nedokázala z Colea dostat víc než sedm slov. V reálném světě.

Na sedadlo přede mnou zničehonic vplul Gavin. Přestože se na mě zazubil, neodvážil se mi podívat do očí.

Bylo to jako noční můra.

Vedle něj se posadila hezká brunetka. Nebyla to žádná z těch holek, které jsem s ním viděla v klubu. Majetnický mu položila

ruku kolem ramen. Bylo to jasné varování pro mě i moje kamarádky.

Měl přítelkyni.

Zamračil se na ni a odstrčil jí ruku pryč. F-fajn. Možná to nebyla jeho přítelkyně.

„Ali Bellová,“ pokývl hlavou na pozdrav. „Rád tě zase vidím.“

Od doby, co jsem ho naposledy viděla, se neholil a tváře mu nyní pokrývalo zlatavé strniště. S tlukoucím srdcem jsem prudce uhnula pohledem za jeho rameno, jen pro případ, že by náhodou zvedl hlavu. „Jo, ahoj,“ odpověděla jsem. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem za tebou.“

„Hej, já si tě pamatuju,“ vstoupila mezi nás Kat. „Z –“ zarazila se dřív, než stačila prozradit něco, co by neměla, a dokončila malátným „– odkudsi.“

Reeve ztuhla, jako by začala tušit, že Kat něco skrývá.

„To bys měla,“ zakřivil se Gavin, „protože já jsem nezapomenutelný.“

„To je zvláštní náhoda,“ ušklíbla se Kat a pohodila vlasy. „Já taky. Takže, ty jsi nový člen studentstva z Asherovy střední?“

Ta možná/možná ne přítelkyně si odfrkla. „Vypadá snad jako student střední školy, děvče?“

Její opovržení nás všechny štválo.

Gavin, jak jsem se dozvěděla, skončil školu už minulý rok. Bylo mu devatenáct, takže nebyl o moc starší než já, ale vypadal na třicet. Kolem očí se mu tvořily jemné vrásky – od smíchu nebo od mračení nebo od obojího. U zabijáků si člověk nemohl být ničím jistý. Většina z nich byla zákeřná jako chřestýši, ale byli i tací, co měli poměrně slušný smysl pro humor.

„Hillary,“ napomenul ji Gavin.

„Jsem Belinda,“ opravila ho dívka upjatě.

„Jak chceš. Chtěl jsem jednu noc, ty jsi chtěla dvě. Souhlasil jsem s druhou nocí, když budeš hodná. Nejsi hodná.“

Stiskla rty a zůstala zticha.

Dělá si z nás legraci?

Nenuceně se bavil o sexu s holkou, kterou oslovoval špatným jménem. Neměla jsem slov.

„Jelikož se nikdo nemá k tomu, aby nás představil,“ prohlásila Reeve, aby přerušila stále tisnivější ticho, „udělám to já. Jsem Reeve Ankhová.“

Gavin se na ni podíval s nestydatým zájmem. „Ty jsi ta, co chodí s Bronxem?“

„Ne, nechodím, ne. Vlastně už nejsme ani přátelé.“

Zachytila jsem v jejím hlase hořký tón. Neměla tušení, že její táta pohrozil, že přestane zabíjáky podporovat, pokud některý z nich projeví zájem o jeho dceru. Bronx si musel každý den vybírat mezi dívkou, kterou chtěl, a přáteli, které se rozhodl chránit.

„Vlastně se teď vídám s někým jiným,“ přiznala Reeve potichu.

„Cože!“ zalapala Kat po dechu. „A ty jsi mi to neřekla? Kdo je to? Jak dlouho už to trvá?“

„Povím ti to, když ty povíš něco mně.“

Katino vzrušení pohaslo. „Nejsem si jistá, o čem mluvíš.“

Koutkem oka jsem zaregistrovala Wren Kylerovou a Poppy Verdeckovou, které si razily cestu ke stánku s občerstvením. Tvořily nádherný pár, krásná černoška a jemná zrzka. Před několika týdny jsme s nimi chodívaly i já, Kat a Reeve.

Ve chvíli, kdy jsem začala chodit s Colem a Kat se vrátila k Frostymu, se s námi přestaly kamarádit. Začaly nás považovat za problematické osoby, nevhodné kamarádky, a usoudily, že do budoucna jim bude líp bez nás.

Nejspíš měly pravdu.

Wren teď chodila s Justinem, který pomalu kráčel za nimi. Vzhlédl, zastavil se pohledem u mě, jako by celou dobu věděl, kde sedím. Stejně jako předtím, i teď se na mě díval s prosbou v očích.

Odvrátila jsem pohled.

„Hej, můžu s tebou mluvit?“ zeptal se mě Gavin. „O samotě.“

Hillary/Belinda otevřela pusku k protestu, ale rychle ji zase zavřela.

Začaly se mi potit dlaně. Gavin chtěl určitě zjistit, jestli prožijeme další vidění.

Přikývla jsem a snažila jsem se, aby můj hlas zněl normálně. „Jasně. Proč ne?“

Oba jsme zároveň vstali. S rukou na mých bedrech mě vedl po tribuně nahoru. Bylo mi to dost nepříjemné.

„Tady je to fajn.“ Zastavil se na odlehlém místě, ze kterého byl výhled na parkoviště a pak kývnul k místu, odkud jsme právě odešli. „Potřebuju vidět na holky.“

Souhlasila jsem. Emma sice na obloze nevytvořila mrak ve tvaru králíka, takže jsem si nedělala starosti ohledně možného útoku, ale naučila jsem se, že opatrnosti není nikdy nazbyt.

„Než se zeptáš,“ řekla jsem, aniž bych se mu podívala do očí. „Já netuším, co způsobuje ta vidění – ani co je zastavuje. Myslela jsem, že klíčem je vybudování emocionální zdi, ale já si proti tobě v duchu vybuďovala neproniknutelnou pevnost, a přesto jsme v Hearts zažili další vidění.“

Ztěžka si povzdechl. „Musím si to poznamenat. *Než budeš mluvit s Ali, vezmi si Prozac.*“

Pravděpodobně to nebyl špatný nápad. „Myslím, že bychom se na sebe neměli dívat. Aspoň ne tady. Pro případ.“

„Fajn. Kde? Kdy?“

Co třeba... nikdy? Ignorovala jsem svůj vnitřní hlas a zeptala se ho: „Už jsi prožil vidění s někým jiným?“

„Ne. Ale ty ano.“

„Ano.“ A evidentně jsem byla v tomhle směru jedinou konstantou. Takže to byla moje chyba. „Co jsi viděl, když jsme to zažili poprvé?“ Možná jsme každý viděli něco jiného. Možná –

„Viděl jsem, jak ochutnáváš můj krk.“

Naprázdnou jsem polkla. Takže žádné možné. Viděli jsme totéž. „To se nikdy nestane.“

„Cole tvrdil něco jiného.“

Přestože už jsem měla podezření, že Gavin Coleovi všechno do detailů pověděl, zachvátil mě vztek. „Ty jsi mu to řekl?“

„Jasně. Musel jsem. Je to můj kamarád. A ty jsi jeho holka.“

Byla jsem. Olízla jsem si rty. „Kdy jsi mu to řekl? A jak na to reagoval?“

„Den po tom incidentu v klubu. A nereagoval nijak. Prostě oddusál pryč.“

Proč mi nezavolał?

Musela jsem s ním mluvit. Musela jsem mu to vysvětlit... jak? Co bych mu mohla říct, abych tuhle situaci dala do pořádku?

„Cítím potřebu zopakovat – nikdy ti nebudu lízat krk ani tě nepovalím na svou postel,“ řekla jsem velmi důrazně.

Gavin vzal do prstů pramen mých vlasů. „Zlato, v tom s tebou musím souhlasit. Ty totiž vůbec nejsi můj typ!“

„A jaký je tvůj typ? Povolný?“

„Kromě jiného,“ prohlásil bez okolků.

Odstoupila jsem od něho a pevně jsem se chytila zábradlí. Na parkovišti zahnaly tmu lampy pouličního osvětlení, které vrhaly světlo na jedno auto za druhým.

„Já chci jen zjistit, co se to děje,“ pokrčil rameny.

„Já taky. A mimochodem, ty taky nejsi můj typ.“

„Tobě se nelíbí sexy kluci?“

Převrátila jsem oči. „Mně se líbí jenom Cole.“

„Takže máš ráda náladové a zádumčivé týpky.“

Chtěla jsem se usmát. „Já –“ Ucítla jsem hnilobný zápach a nakrčila jsem nos. Ztuhla jsem a pátrala po dalších projevech přítomnosti zombií. Neměly tu být. Ale –

Byly tu.

Ve tmě se zableskly rudé oči a mně se rozbušilo srdce. Lidé, kteří teď přijdou na parkoviště, si zla, které číhá nedaleko, nejspíš nevšimnou, ale velmi pravděpodobně se stanou jeho obětí.

„Jsou tady,“ zašeptala jsem a snažila se nepodlehnout panice.
„Zombie jsou tady.“

KREV A SLZY

Rozběhla jsem se za svými kamarádkami. „Zůstaňte tady. Ať uvidíte nebo uslyšíte cokoliv, neopouštějte tribunu, dokud pro vás nepřijdu, jasné?“ Zombie mohou brázdit slabě osvětlené parkoviště, ale tady v ostrém světle reflektorů by jejich citlivá kůže shořela.

Kat zbledla – věděla, oč jde. „Dobře.“

„Co se děje?“ naléhala Reeve. „Bronx, Frosty i Cole se občas chovají stejně. A říkají stejné věci.“

Gavin jí s naprostým klidem prstem zahrozil do obličeje. „Dělej, co ti Ali řekla, nebo toho budeš litovat.“ Obrátil svou pozornost ke své dvoudenní přítelkyni. „Ty taky.“

Nic jiného jsme holkám neřekli. Nebyl čas. Společně jsme se běhli ze schodů tribuny.

„Jsi připravená, buchtičko?“ zeptal se Gavin.

„Vždycky, ty hňupe.“

Rozesmál se.

Za běhu jsem vytáhla z kapsy telefon a zavolala Frostymu. Nemělo smysl pokoušet se volat Coleovi. Určitě by můj hovor nechal spadnout do hlasové schránky. Ale ani Frosty mi to nebral. Nechala jsem mu vzkaz. „Jsme na zápase. Nepřítel pronikl na parkoviště. Pošli posily. Hned.“

Náhle se vedle mě zjevil Justin a pokračoval s námi do tmy. „Kolik jich je?“ vyzvídal.